

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(1866-1867)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην ἔκτην ἐκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀλεξάνδρου Γ. Σκαλίδου.

1^η Σεπτεμβρίου 1867. || Φυλλάδιον 71.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ. Σεπτέμβριος. — ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. Ἡ Βοηθή. — Τὸ Ἀρκάδι. — Βιβλιοκρισία. — ΠΟΙΗΣΕΙΣ. Ἡ σιωπή μου. — ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ. Φεβρουάριον τοῦ Καρβύου. — ΔΝΕΚΔΟΤΑ. — ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΛ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παρρητήματος. . . .	δραχ. 12.
Ἐν Τουρκίᾳ	φράγ. 8.	»	φράγ. 16.
Ἐν Μολδοβλαχίᾳ	φλωρ. 1.	»	φλωρ. 2.

ΔΟΗΤΗΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

|| ΟΛΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΔΡΙΘ. 14.

1867.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

ΟΙ προμηθεύοντες ἢ συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

ΟΙ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπολεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἀν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῆ αἰτήσεως καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

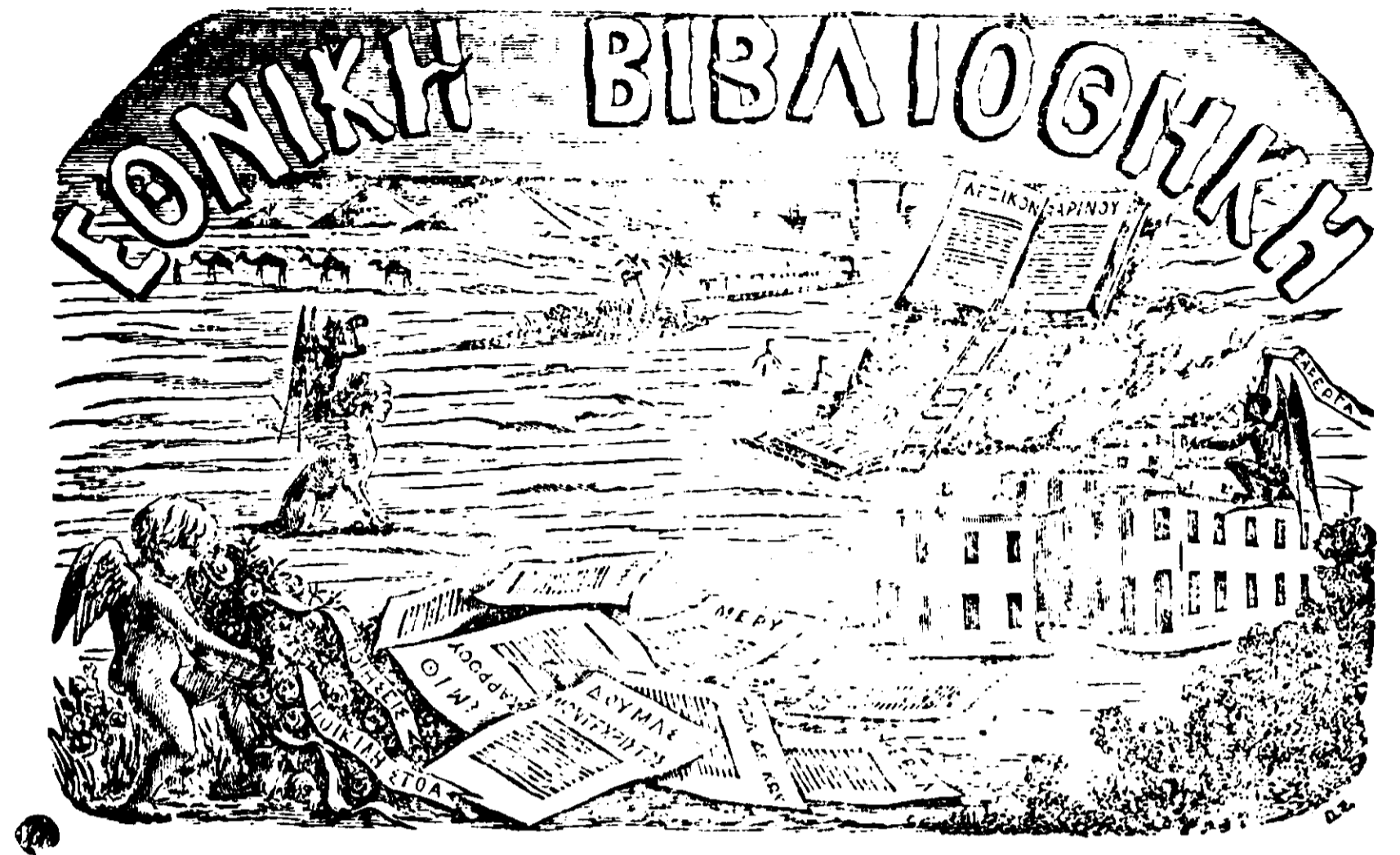
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιόδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »

Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχονσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ στέλλωνται ἐπὶ συστάσει.

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 6.

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΑΑΔ. 71. 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1867.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ.

Ὁ μὴν οὗτος ἐκλήθη οὕτω ἐκ τοῦ λατινικοῦ september ἤτοι ἔβδομος, διότι ἐν τῷ ῥωμαϊκῷ ἡμερολογίῳ τὴν ἐβδομὴν κατεῖχε θέσιν. Ἐν τῷ αἰγυπτιακῷ ἦτο δεύτερος, ἐν τῷ γρηγοριανῷ ἕννατος, ἐν δὲ τῷ ἑλληνικῷ τρίτος. Πῶς ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δὲν ἠξέρω ἀν καὶ δὲν ἦτο δύσκολον νὰ τὸ μάθω ἢ νὰ τὸ γνωρίζω ἤδη, ἀν ἤμην ὀλίγον περίεργος ἀνοίγων τὸ πρῶτον ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικόν· διότι σήμερον ἡ πανσοφία τιμᾶται διακοσίων δραχμῶν. ἔχων τις τὸ Dictionnaire des Conversations δύναται νὰ γράσῃ ὅ,τι θέλει, νὰ ὁμιλῇ περὶ οἰουδήποτε ζητήματος θέλει. Ἄν περνᾷ ὡς φιλόλογος καὶ θέλει νὰ γράσῃ περὶ ποιήσεως, περὶ ἱστορίας ἢ ἄλλου τινός, ἀνοίγει τὸ λεξικόν καὶ ἔπειτα ἀναβαίνει εἰς τὰ κεραμίδια καὶ κράζει. Ἄρκει τὸ λεξικόν τοῦτο εἰς τὸν δημοσιογράφον ἵνα ἐπιδεικνύηται γράφων τὰς ἐμπρονεστέρως οἰκονομολογικὰς θεωρίας ἢ σκέψεις ἐπὶ τῶν πολιτειῶν. Πόσων

αἱ σοφαὶ γνώμη ἐκ τῆς κιβωτοῦ ταύτης! Τῇ βοήθειᾳ αὐτοῦ δύναται νὰ γνωρίζῃ ἕκαστος περὶ μουσικῆς, οἰκοδομητικῆς, ἀστρονομίας, μαγειρικῆς, ζωγραφικῆς ἢ καὶ τὸ συνηθέστερον περὶ ἰατρικῆς, καὶ πάντων ἐν γένει τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ὅσα εἶναι χρήσιμα εἰς ἀνδρα ἐλευθερίου τυχόντα ἀγωγῆς, ὡς ἔλεγον ἄλλοτε, ἢ εἰς ἀγύρτην ὡς λέγουσι σήμερον, ὅτε οὐδεὶς σχεδὸν δύναται νὰ ἀποκληρωθῇ τῆς προσωνομίας ταύτης. Ἄλλ' ἀδιάφορον.

Ὁ Σεπτέμβριος λοιπὸν, ὁ ἀγνωστον εἰς ἐμὲ πῶς ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παρ' ἡμῖν καλεῖται τρυγητῆς ὑπὸ τοῦ λαοῦ, τοῦ μεγάλου τούτου καὶ δικαίου ὀνοματοθέτου, ἐκ τοῦ κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ συμπίπτοντος τρυγετοῦ.

Πάντες βεβαίως γνωρίζομεν τί ἐστὶ τρυγετὸς, ἀλλ' ὅστις δὲν εἶδε τὴν ἀγροτικὴν ταύτην ἐορτὴν, ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ ἐξ οἰασδήποτε περιγραφῆς τὸ ἀφελῶς ὠραῖον αὐτῆς. Εἰς τὰς πόλεις προσφιλεστάτη ὥρα τοῦ ἔτους εἶναι ὁ χειμὼν μὲ τὰ θεάτρα, τοὺς χοροὺς, τὰς ἐσπερίδας, ὅπου ἀνταλλάσσομεν γλυκύν τινα λόγον, βλέπομεν ἐν μειδιάματι, ἔστω καὶ δόλιον, ἐπανθοῦν εἰς χεῖλη ὠγρὰ, καὶ θλίβομεν τὴν χεῖρα ἢ ἐναγκαλιζόμεθα ἐπὶ τινα

σιγμὰς εἰς τοὺς παράφρονες τροβίλους τοῦ χοροῦ (vals) ἰσχνὴν τινα καλλονὴν ἦν διαφοριονεῖκοι πρὸς ἡμᾶς, δέκα καὶ ἦτις ἀκκίζονται πρὸς ἑκατὸν. Παρὰ τῷ ἐξοχικῷ λαῷ ὁ τρυγετὸς εἶναι ὁ χειμῶν τῶν πόλεων· ὁ τρυγετὸς εἶναι δι' αὐτὸν τὸ θέατρον, ὁ χορὸς, ἡ εὐτυχὴς ἐποχὴ τῶν ἐρώτων. Κατὰ τὰς ἐσπέρας τοῦ τρυγετοῦ ὁ νέος χωρικὸς ἐκτιμᾷ τὴν χορευτικὴν ἐπιδειξίτητα τῆς ἡλιοκαυμένης, ἀλλὰ sans fard καὶ εὐρώστου sans coton συγχωρικῆς του, καὶ ῥίπτων αὐτῇ τὸ μανδύλιον τῆ δίδει, οὕτως εἰπεῖν, τὸν ἀρραβῶνα τῆς προτιμήσεως, τὴν πρώτην ἐρωτικὴν ὁμολογίαν, ἣν ἐπικυρῶνει μὲν ἐνίοτε ἐν φίλημα ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς συκῆς ἢ καὶ τῆς ἀμπέλου πολλακίς, ἐπισφραγίζει δὲ ὄχι σπανίως ὁ καλὸς ὑμέναιος κατὰ τὸν Φεβρουάριον ὅτε ὁ οἶνος ῥέει δαψιλῶς ἀμείβων τοὺς θερινοὺς κόπους τῶν καὶ προαλείφων αὐτοὺς εἰς νέους ἀγῶνας, χειμερινοὺς, πολλῶ γλυκυτέρους τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐρωτικῶν : εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ διασμοῦ, ὅτε τὸ πρῶτον ἡ ἀκμαία χωρικὴ στραγγίζει τὴν εἰκοσαετῆ φιάλην, ἣν οὐδέποτε ὁ νυμφίος εἶχε συγχωρήσει νὰ ἐγγίση χεῖρ.

Πολλοὶ ἔγραψαν περὶ τῆς χαριστάτης αὐτῆς ἀγροτικῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἐνταῦθα παραθέτομεν μόνον τοὺς ὀλίγους ἀλλ' ἀνακρεοντεῖους στίχους τοῦ ἡμετέρου Χριστοπούλου :

Καθαρότατες παρθένες
Μὲ κισσὸν στεφανωμένες,
Ἐλαφρ' ἀνασκουμπωθῆτε,
Καὶ εἰ τὸν τρύγον συναχθῆτε.

Πάρτε ἕλαις τὰ μαχαίρια
Εἰς τὰ δεξιὰ τὰ χεῖρα
Κ' εἰς αὐτὰ τ' ἀριστερά σας
Τὰ καλῆθια τὰ πλεχτά σας.

Κ' ἔτσι πλέον τραγουδῶντας,
Καὶ εἰς τ' ἀμπέλι μας κινῶντας,
Ἄς φιλιούμαστε εἰς τὰ χεῖλια
Κι' ἄς τρυγοῦμε τὰ σταφύλια.

Τὰ σταφύλια τὰ δροσάτα!
Τὰ σταφύλια τὰ μελάτα!
Τ' ἀπαλὰ θησαυροφόρα
Τοῦ κελοῦ μας Βάκχου δῶρα.

Εὐτυχεῖς οἱ τρυγηταί! . . .

Δι' αὐτοὺς ἐπιζῆ ἔτι ἡ μακαρία ἐκείνη ἐποχὴ ὅτε οἱ ἄνθρωποι πρὸ πάσης ἄλλης τέχνης καὶ ἐπιστήμης ἐκαλλιέργουν τὴν φύσιν.

Ἐν τῇ Ἀττικῇ δὲ ὁ Σεπτέμβριος εἶναι καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς Βάρης.

Τί εἶναι Βάρη;

Μακρὸν τὸ θέμα· ἄλλοτε, ἐν ἄλλῳ ἴσως ἀρθρῷ οἱ Ἀθηναῖοι κυνηγοὶ, θέλομεν ὁμιλήσει ἐν ἐκτάσει ἐνταῦθα ἀρκεῖ νὰ εἰπῶμεν ὅτι ἡ Βάρη εἶναι πέρασμα, εἶναι τὸ τοπεῖον ἐνθα αἱ τρυφεραὶ τρυγόνες μεταναστεύουσαι παρακάθονται πρὸς στιγμὴν ἵνα ἀνταλλάξωσιν ἀσπασμὸν καὶ τὰ ζεύγη ἐν ἐρωτικῷ duo εὐχαριστήσωσι τὸν Πλάστην, ἀλλ' ἐνθα καὶ πολυπληθέστεροι αὐτῶν οἱ κυνηγοὶ, ὑποδέχονται αὐτὰ ἐν φονικοῖς doubles κατὰ τὴν ἀττικὴν ἐκείνην Σαχάραν, ἀφίνοντες τὰ δροσερὰ αὐτῶν μέγαλα καὶ τὰ φιλομειδῆ ἡμίση τῶν ἀνυπεράσπιστα ὑπὸ τοὺς ἀπαλοὺς καὶ πλάνους ἰξοὺς τῶν δολιοπόδων δονακέων τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ ἔπειτα ἄς δισχυρίζονται ὅσοι θέλουσιν ὅτι ἐν τῷ ἄλλῳ μόνον κόσμῳ ἡ ἀνταπόδοσις· ὁ Σεπτέμβριος, τοῦλάχιστον, ἀποδεικνύει ὑπερηφάνως ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸ σύμβολον αὐτοῦ τὸν Ζυγὸν καὶ κάτω ἐδῶ ἐπὶ τῆς γῆς μας. Ἄλλως τε δὲ καὶ σὺ θὰ ἤκουσες, κύριε Σκαλιδῆ, ἀξιόπιστου τινὸς φίλου λέγοντος τὸ σοφὸν λόγιον : ὁ κόσμος εἶναι ἄλυσις, ἡμεῖς δὲ οἱ αἰεὶ συγκεκολλημένοι κρῖκοι αὐτῆς.

ΠΕΤΡΟΣ—ΠΑΥΛΟΣ.

Η ΒΟΗΜΗ.

Ἐπεισόδιον τοῦ βίου Ἀγγλοῦ ἐξιωματικοῦ.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος τοῦ 1816, ἔφθασα εἰς Βενετίαν μετὰ τοῦ Βύρβου, συνεπεία διαφορῶν συμβεβηκότων, τῶν ὁποίων τὴν διήγησιν εἶναι ἀνωφελὲς νὰ προσθέσω εἰς τὸ ἐπεισόδιον τὸ ὁποῖον προτίθεται νὰ διηγηθῶ. Ἡμῖν σκυθρωπὸς ὡς γόνδολα, καὶ οὐδέποτε ἠσθάνθη ἑμαυτὸν τοσοῦτον ὀλίγον ῥωμαντικὸν ὅσον εἰς τὴν ῥωμαντικὴν πόλιν τῶν δογῶν. Ἐνῶ ὁ ἐνδοξὸς φίλος μου ἐψέλλιζε τὴν βενετικὴν διάλεκτον ὅτε μὲν μετὰ τὴν πνευματώδη κόμησαν Ἀλβρίτση, ὅτε δὲ μετὰ τὴν ἐνθουσιώδη Μαριάνναν, καὶ ἠτοίμαζε τινὰς τῶν θαυμασιῶν στροφῶν τοῦ Child-Harold, ἐγὼ, ἐπλανώμην μελαγχολικῶς ἐπὶ

τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἢ κατὰ μῆκος τῆς μεγάλης διώρυγος, καὶ ἤδη ἐμελέτων νὰ ἐγκαταλείψω τὴν βασιλισσάν ταύτην τῆς Ἀδριατικῆς ἥτις δὲν ἦδυνήθη νὰ διαλύσῃ τὰς μελαγχολικὰς διαθέσεις μου, ὅταν, ἡμέραν τινά, μοὶ συνέβη περιστατικὸν ὅπερ ἐμελλε νὰ δώσῃ συγκίνησιν τινα εἰς τὴν ἀνίαν μου.

Ἦτο ἡ ἐσπέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ἥτις ἐωρτάζετο μεγалоπρεπῶς, μετὰ τὰ Χριστούγεννα, εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Αὐστρίας. Ἐπέστρεφα νοχελῶς ἐντὸς γονδολῆς εἰς τὴν κατοικίαν μου, ὅτε διερχόμενος πλησίον τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἐξεπλάγην διὰ τὰς κραυγὰς τοῦ πλήθους πανηγυρίζοντος τὴν ἑορτὴν ἐκείνην. Οἱ ἤχοι τῶν κληρῶν, αἱ ἐκρήξεις τῶν πυροτεχνημάτων ἀντήχουν συνοδευόμεναι μετὰ ὁρμηδῶδεις ἐπιρῶνῆσεις.

Ἐδηγήθην εἰς τὴν κρηπίδα, καὶ ἐπροχώρησα πρὸς τὴν πλατείαν διὰ νὰ ἰδῶ τὸν λαὸν τῆς Βενετίας ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, δημώδης συνάθροισις εἶναι εἰκὼν μελαγχολικωτάτη. Ἡ φαιδρότης τῆς φαίνεται περιεκαλυμμένη ἐντὸς σάκκων πεπληρωμένων στάκτης, ποικιλομένη ποῦ καὶ ποῦ ὑπὸ τοῦ διαβολικοῦ συρφετοῦ τῶν καμινοδοχοκαθαριστῶν, μαυρισμένου ὑπὸ τῶν ἀμαρτημάτων του καὶ τοῦ καπνοῦ τῶν γαιανθράκων.

Εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐξ ἐναντίας, ἀντὶ τῆς σιωπηλῆς καὶ ὠχρᾶς στολῆς τῆς Ἄρκου ἀστράπτουσιν ὅλα τὰ χρώματα τοῦ οὐρανοῦ τόξου. Ἰδέτε τὰ κυανὰ ἐκεῖνα ὡς τὸν οὐράνιον θόλον ἐνδύματα, τὰ ἐρυθρὰ ὡς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, τὰς τοσοῦτον ζωηρὰς ἐκεῖνας μορφαὶς μετὰ τὴν ἡλιοεκαυμένην χροιάν των, τὰ παυμέλανα ἐκεῖνα μαλλία, καὶ τοὺς λευκοὺς ἐκείνους ὡς μαργαρίτας ὀδόντας. Τὸ πᾶν ζῆ καὶ λάμπει ὡς κῆπος λειριῶν. Νομίζω δὲ ὅτι ἡ ἀριστοκρατία τῆς Βενετίας παρεδέχθη τὸν μέλανα ἱματισμὸν τῆς μόνον διὰ νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὴν παράδοξον ἐπίδειξιν τῆς ἐνδυμασίας τῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ.

Ἡμῖν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Καμπανίλου, περιτετυλιγμένου εἰς τὸν μανδύαν μου, καὶ παρετήρουν ὅτι τὸ πλῆθος, μᾶλλον πετυκνωμένον εἰς τοῦτο τὸ μέρος ἢ εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς πλατείας, εἶχεν

ἐλκυσθῆ ὑπὸ ὁμάδος θαυματοποιῶν ἐκτελούντων διάφορα κοπιώδη γυμνάσματα διὰ νὰ κερδίσωσι ψιλὰ τινα νομίσματα.

Δὲν ἔχω οὐδ' ἐλαχίστην κλίσιν πρὸς τὴν φυλὴν τῶν θαυματοποιῶν, τῶν ἰσοσταθμιστῶν καὶ τῶν ἐξηρηρωμένων μελῶν. Μισῶ τὰ σοφὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀμαθεῖς κωμικούς, ὡς μισῶ καὶ τοὺς ἀνθρώπους οἴτινες, ἐν ὥρᾳ δείπνου, δὲν παύουσιν ὁμιλοῦντες, ὑπερηφανεύμενοι διὰ τὸ κατόρθωμα τοῦτο. Οὐδὲν κίνημα ἔκαμα λοιπὸν διὰ νὰ ἰδῶ τὰ θαυμάσια τὰ ἐκτελούμενα ὑπὸ τῶν ἀγυρῶν, καὶ ἤκουσα μόνον τὸν ὄχλον χειροκροτοῦντα· ἀλλ' εἰς τί δὲν χειροκροτεῖ ὁ ὄχλος;

Δι' ἑκατοστὴν ἑορτὴν παρετήρησα τὴν Soggetta ἥτις ἐν τῇ σκιᾷ τῆς ἐσπέρας, μοὶ ἐφαίνετο μετὰ νέου θεληγῆτροῦ ὡς γυνὴ ἡμιεκαλυμμένη· παρετήρησα τὸν περωτὸν λέοντα καὶ τὰ ἄλλα λαξεύματα τῆς Βενετίας, καὶ ἐψυθύρισα χαμηλοφώνως τὴν ἐξῆς στροφὴν γάλλου ποιητοῦ·

«Ταξειδιῶτα ἔστις φθάνεις τῆς νυκτὸς αὐτὴν τὴν [ὥραν
Καὶ ζητοῦν τὴν Βενετίαν νὰ ἴδῃν τὰ ἕμματά σου,
Ἡ καρδία σου ἀνίσως ἐδεσμεύθ' εἰς ἄλλην χώραν,
Πόσον κλαίω, πόσον κλαίω, τὸν ἀρχαῖον ἐρωτὰ σου·
Τῶν ἡγεμονίδων ὄλων τῆς ὠρῆας Ἰταλίας
Δὲν εἶν' ἄλλη λαμπροτέρα παρεκτὸς τῆς Βενετίας
Ὅταν τὴν αὐτὴν μετὰ ῥῆδρα φαίνεις· ἔστεφανωμένη
Εἰς τὸ σπρικὸν καὶ πτεῖλα ὡσάν νύμφη ἐνδυμένη.»

Ἐνῶ ἀφινόμην εἰς τὸν ἀόριστον βεμβασιμὸν μου, οὐ μακρὰν ἐμοῦ ἠγείρετο φιλονεικία εἰς διαπασῶν ὄλως διάφορον τῆς μελιρρόγγου βενετικῆς διαλέκτου.

Ὀλίγα πράγματα διεγείρουσι τόσον ζωηρῶς τὴν προσοχὴν μου ὅσον διάλεκτος τὴν ὁποῖαν ἀγνοῶ. Νομίζω ὅτι ἔχει μυστηριώδη ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ὠτός ὡς τὰ ἱερογλυφικὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Φαντάζομαι ὅτι ἀποκαλύπτει Ὀησαυροὺς γνώσεων ἐν ταῖς ἐκφράσεσιν αὐτῆς καὶ ὄλως νέαν ἀνάπτυξιν πλῶν καὶ αἰσθημάτων ἐν ταῖς περιόδους αὐτῆς. Μολονότι πολλὰκις ἠπατήθην εἰς τὰ περὶ τούτου φρονήματά μου, ὡς καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα, μολονότι ἀνεγνώρισα ὅτι ὅλα τὰ ἀνθρώπινα ἰδιώματα τίθενται εἰς γῆρσιν διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὰς αὐτὰς χυδαιότητας, ἐν τούτοις πάντοτε γοητεύομαι ἀπὸ τοῦ ἤχους ξένης γλώσσης.

Ἐπλησίασα πρὸς τὸν ὁμιλλῶν ὅστις ἐφιλονεῖκε ἐπὶ τῆς Πλατείας. Ὁ εἰς εἶχε

φωνήν ἀγρίαν καὶ σκληράν· ὁ ἕτερος φωνήν μελωδικήν. Ὁ πρῶτος τὸν ὁποῖον ἤκουσα βρυχώμενον ἦτο εἶδος ἀγρίου τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν, ἀναστήματος ἤρακλειού, τὴν σιαγόνα ἔχων κεκαλυμμένην ὑπὸ γενειάδος πυκνῆς, φορῶν ἐπιχρυσίον κυανοῦν καὶ ἀναξυρίδα λευκὴν κομωμένην εἰς τὴν ὀσφύν ὑπὸ εἶδους ζώνης μεταξωτῆς. Ὁ ἀντίπαλός του, ἡ μᾶλλον τὸ θῦμά του, ἦτο νεάνις ἐλαφρὰ ὡς αἴγαγρος, εὐλύγιστος ὡς κάλαμος, φοροῦσα κολόβιον ἐξ ἐπικρόκου πρασίνου. Ἡ μακρὰ μέλαινα κόμη της ἐκυμαίνοτο ἐπὶ τῶν ὤμων της καὶ διὰ τὴν προφυλάττεται ἀπὸ τοῦ ψύχους τῆς χειμερινῆς ἐσπέρας ἐφόρει μόνον μεταξωτὰ πέδιλα καὶ ἀναξυρίδα ἐκ μουσελίνης. Δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ ἐρωτήσω εἰς ποῖαν κλάσιν ἀνήκον τὰ δύο τοσοῦτον ἀνόμοια ἐκεῖνα ὄντα. Ἡ ἐνδυμασία των ἐδήλου ὅτι ἦσαν σχοινοβάται.

Ἡ φιλονεικία ἔλαβε χαρακτῆρα σοβαρόν. Ἡ νεάνις ἀπεσύρετο εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Καμπανίλου, καὶ ὁ ἄγριος τὴν ἠκολούθει, ἐκφέρων τρομερὰς βλασφημίας. Ἐὰν δὲν ἐνόουν τὰ τραχέα κορακιστικά του, ἐνόουν ὅμως τοὺς σκοπούς του βλέπων αὐτὸν πλήττοντα διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἠχηρὸν λιθόστρωτον, καὶ μὴκύνοντα τοὺς νευρώδεις γρόνθους του μέχρι τοῦ προσώπου τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος, τῆς ὁποίας οἱ στεναγμοὶ καὶ οἱ θρήνοι ἐδείκνυον τὴν θλιβεράν της κατάστασιν.

Ἐὰν ἠρώτων τὸν ἕνα ἢ τὴν ἄλλην περὶ τῆς αἰτίας τῆς τοιαύτης σκηνῆς, θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς ἐὰν ἠρώτων τοὺς ἐκ γρανίτου λέοντας τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ἄλλ' ἔμεινα ὅπου ἦμην, ἔχων σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ὑποστηρίξω, ἅμα ἔκρινά τοῦτο ἀρμόζον, τὴν δυστυχῆ παιδα, διὰ τὴν ὁποῖαν ἠσθάνθη ζωηρὸν ἐνδιαφέρον. Ἐφαίνετο τρέμουσα ἐκ τοῦ ψύχους. Αἱ χεῖρές της καὶ αἱ παρειαί της εἶχον καταστῆ κυαναὶ ἕνεκα τοῦ ψυχροῦ ἀνέμου τῆς ἐσπέρας, καὶ οἱ διεσταλμένοι μέλανες καὶ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ της εἶχον καταπληκτικὴν ἔκφρασιν τρόμου.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ εἰδὸν ποτε γυναῖκα τοσοῦτον χαρίεσσαν. Ἐκαστὸν τῶν κινήματων της, ἐκάστη τῶν χειρονομιῶν της ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ζωγράφον ὡς ἀντικείμενον θελκτικῆς σπουδῆς. Δέξις τὴν ὁποῖαν ἐψιθύρισεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν

ἠρέθισε τὴν λύσσαν τοῦ καταδιώκτου της, ὥστε, ἔρμησας οὗτος κατ' αὐτῆς, τῆ κατέφερε γρονθοκόπημα τὸ ὁποῖον τὴν ἐκλόμισεν. Ὡρμησα πρὸς αὐτὴν διὰ νὰ τὴν ὑπερασπισθῶ, πεπεισμένος ὅτι ἐὰν ἐπραξε σφάλμα τι, ὁ φρικώδης διώκτης της ἦτο ἑκατοντάκις μᾶλλον ἔνοχος. Ἀλλ' ἐκείνη μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς ἔσυρεν ἐκ τῆς ζώνης της ἐγχειρίδιον τὸ ὁποῖον δὲν εἶδα ἐν τῇ ἀλβανικῇ ἐνδυμασίᾳ της, καὶ ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ ἤθελεν ἐκδικηθῆ τὴν ὕβριν τὴν ὁποῖαν ὑπέστη ἐὰν δὲν τὴν ἐκράτου. Ἀπέσπασα τὸ φορικὸν ὄπλον ἐκ τῶν χειρῶν της, διὰ νὰ τὴν σώσω ἀπὸ ἐγκλημα τὸ ὁποῖον θὰ παρέδιδεν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν δικαστῶν καὶ εἰς τὴν ῥομφαίαν τοῦ δημίου τὴν θαυμασιωτέραν κεφαλὴν ἀφ' ὅσας εἶδον ποτέ.

Ἐμελλε νὰ στρέψῃ κατ' ἐμοῦ τὴν μανίαν της, ὅτε ἀτάραχος καὶ ῥωμαλέος στρατιώτης αὐστριακός, ὅστις φλεγματικῶς εἶχε παρασταθῆ εἰς τὴν ἐναρξίν ταύτην τοῦ δράματος, ἔθηκε τὴν βαρεῖαν χεῖρά του ἐπὶ τῶν ὤμων της ἀπευθύνων αὐτῇ λέξεις τινὰς αἰτινες τὴν ἐπράυνον.

Ἄμα οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξουσίας ἀναμιχθῶσιν εἰς τινὰ ὑπόθεσιν τοῦ λαοῦ, ὅλοι οἱ μάρτυρες τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀρχίζουσιν νὰ διηγούνται συγχρόνως ὅσα εἶδον, ὡς ἐὰν αἱ πλάστιγγες τῆς δικαιοσύνης εἶχον τόσα ὦτα ὅσας γλώσσας λέγει ἡ μυθολογία ὅτι εἶχεν ἡ Φήμη. Διὰ νὰ ἐλκύσω πρὸς τὸ μέρος μου τὴν προσοχὴν τοῦ ἐν στολῇ δῖποδος, ἔθεσα κρυφίως εἰς τὴν χεῖρά του δῶρα μεταλλοῦ φέροντος τὴν προτομὴν τοῦ αὐτοκράτορος του, καὶ τῶ εἶπον ὅτι οὐδεὶς κάλλιον ἐμοῦ ἠδύνατο νὰ ἐκθέσῃ τὰ διατρέξαντα.

Ἡ νεάνις, ἥτις μὲ ἐθεώρει ὡς ἐχθρόν, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της ἀπ' ἐμοῦ μετ' ἐκφράσεως ἐχθροπαθοῦς ἱκανῆς νὰ ἀσχημίσῃ πᾶσαν ἄλλην φυσιογνωμίαν. Ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν τὴν μετὰ τοῦ στρατιώτου συνδιάλεξίν μου, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐμάνθανον ποῖα ἦσαν τὰ δύο ἐκεῖνα ὄντα περὶ τῶν ὁποίων πρό τινων στιγμῶν τοσοῦτον ἐνεργητικῶς ἠσχολούμην.

«Εἶναι, μοι εἶπεν, ἐκ τῆς φυλῆς τῶν βοημῶν καὶ ἀπαρτίζουσι μέρος ὁμίλλου σχοινοβατῶν οὐγγρων οἴτινες, ἐκ τῆς πατηγούσεως τῆς Τεργέστης, ἦλθον εἰς Βενε-

τίαν διὰ νὰ κερδίσωσιν ὀλίγα χρήματα κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀποκρῶ πρὶν ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ Καρπάθια. Ἡ νέα αὐτῆ κόρη ὀλίγον ἔλειψε πρὸ ὀλίγου νὰ πράξῃ ὄχι μόνον φόνον, ἀλλὰ πατροκτονίαν· διότι ὁ ἄγριος κατὰ τοῦ ὁποῖου ὕψωσε τὸ ἐγχειρίδιόν της εἶναι πατὴρ της.»

Ἐνῶ ἤκουον προσεκτικῶς τὴν ἐξήγησιν ταύτην, ἡ ὀρμητικὴ βοημὴ συνέκρουε τοὺς ὀδόντας, καὶ ἐξέφερε νέας ἀπειλάς. Ὁ στρατιώτης ἐσφιγξεν τὸν βραχίονά της, λέγων αὐτῇ ὅτι ἐὰν δὲν ἐδείκνυεν εἰρηνικωτέρας διαθέσεις, ὅθι ἠναγκάζετο νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ φυλακεῖον τῆς Ζέκκας, ὅπου πιθανῶς ὅθι ἔμενε κεκλεισμένη ὅλην τὴν νύκτα.

— Δοιπόν! ἀνέκραξεν ἐκείνη, δέχομαι μετὰ προθυμίας. Κλείσατέ με, κλείσατέ με δι' ὅλην τὴν νύκτα, σᾶς παρακλῶ.

— Ἔ! πῶς, ἐπανέλαβεν ὁ στρατιώτης, τὸ ἐσκέφθητε καλῶς; εἰς τὴν φυλακὴν, χωρὶς πῦρ καὶ χωρὶς φῶς, τὴν ἐσπέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, καὶ αὔριον, δὲν ἤξεύρω ποῖαν ἀπόφασιν.

— Τὰ πάντα, ἐπανέλαβεν ἡ δυστυχῆς κόρη, τὰ πάντα προτιμότερα δι' ἐμὲ ἀπὸ τὴν τύχην ἥτις μὲ περιμένει ἐὰν μείνω ἐλευθέρᾳ· διότι ἐδῶ πρέπει νὰ ὑπαφέρω ἀπὸ τοῦ ψύχους καὶ τὴν πείναν, νὰ δέρωμαι παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἐκτεθειμένη εἰς τὰς ὕβρεις τῶν λεμβούχων καὶ τῶν ἄλλων θηρίων οἱ ὁποῖοι μὲ βλέπουν, χωρὶς οἴκτου, καταπεπονημένην, ἐξηντημένην. Εἶμαι θυγάτηρ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἤξεύρω ὅτι πρέπει νὰ ἐργάζωμαι διὰ τὴν συντήρησιν καὶ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, γυρίζω ἀκαταπαύστως· πεινῶ, εἶμαι ἰδρωμένη, καὶ αὐτὸς, ὡς βλέπετε, ἔφαγε καλὰ καὶ ἔπιεν ἀφθόνως. Ὅταν μὲ διέταξε νὰ θέσω τοὺς φανούς εἰς τὴν ἄκραν τοῦ τάπητος, διὰ νὰ χορεύσω τὴν νύκτα, ὡς ἐχόρευσα τὴν ἡμέραν, τῶ εἶπον ὅτι ὡς ὅλα τὰ ἀνδράποδα ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ λάβω τροφὴν τινὰ, καὶ ὅτι πρὸ πάντων ἔπρεπε νὰ μείνῃ πλησίον μου διὰ νὰ μὲ προστατεύσῃ κατὰ τῶν ὕβρων τὰς ὁποίας ὑπέστην χθὲς τὸ ἐσπέρας εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν πλατείαν. Μὲ ἐμυκτήρισεν. Εἶναι τοῦτο διαγωγή πατρὸς; Μὲ ἐκτύπησεν· εἶναι τοῦτο σημεῖον πατρικῆς προστασίας; Μὲ . . .

— Καὶ ἠθελήσατε, εἶπεν ὁ στρατιώτης, νὰ τὸν κτυπήσατε μὲ τὸ ἐγχειρίδιον· ἐὰν αὐτὸς ὁ ξένος δὲν σᾶς ἐκράτει, ὅθι τὸν ἐρονεύετε, εἶναι τοῦτο ἀφροσύνησιν θυγατρὸς;

— Θυγάτηρ του! ἀνέκραξεν ἡ βοημὴ μετὰ μανίας. Ναι, εἶμαι θυγάτηρ του! ἀλλ' ἐδολοφόνησα τὴν μητέρα μου. Μὴ προσπαθῆτε νὰ τὸ ἀρνηθῆτε, προσέθηκε στρεφόμενη πρὸς τὸν θηριώδη σχοινοβάτην. Τὴν ἐδολοφόνησατε, μολονότι τὸ δικαστήριον τοῦ Βερνὺ δὲν κατώρθωσε νὰ εὔρη ἱκανὰς ἀποδείξεις διὰ νὰ σᾶς καταδικάσῃ.

— Σᾶς συνιστῶ, εἶπον εἰς τὸν στρατιώτην, ἀφοῦ περτεήρησα, ἐρ' ὅσον μοι ἐπέτρεπεν ἀμυδρὰ τις λάμψις, τὴν ἀπαισίαν φυσιογνωμίαν τοῦ βοημοῦ, σᾶς συνιστῶ θερμῶς νὰ κλειδώσατε τὴν νέαν αὐτῆν· ἄλλως, ὅθι χυθῆ αἷμα τὴν νύκτα ταύτην. Ἴδου ἡ διεύθυνσίς μου, εἰς τὸ Palazzo Grillo, καὶ αὔριον τὴν πρωΐαν, ὅθι παρασταθῶ ὡς μάρτυς εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Ναι, ναι, ἀνέκραξεν ὀρμητικῶς τὸ δυστυχῆς πλάσμα, παραδίδομαι εἰς ὑμᾶς, εἶμαι δεσμώτις σας, κλείσατέ με· διότι ἐὰν μὲ ἀφήσατε μετ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, εἰς ἐξ ἡμῶν τῶν δύο ὅθι χαθῆ αὐτὴν τὴν νύκτα.

Ὁ πατὴρ διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς συλλήψεως ταύτης, ὑποσχόμενος ὅτι ἐὰν τῶ ἀφήσωσι τὴν θυγατέρα του θὰ τὴν μεταχειρισθῆ μετὰ πατρικῆς ἠπιότητος. Ὁ στρατιώτης ἐδίσταξε, διότι, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν καθήκον του, ἔπρεπε νὰ στεμνηθῆ τῶν διασκεδάσεων τῆς ὑορυβώδους ἐκείνης ἐσπέρας. Ἄλλ' αἱ κραυγαὶ τοῦ πλήθους τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ἀπλῇ ὀρθονοίᾳ του, ἐνόει τὴν ἐπικίνδυνον κατάστασιν τῆς βοημῆς, τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ ἀποφασίσῃ, καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ φυλακεῖον τῆς Ζέκκας μετὰ τῆς χορευτρίδας. Ὁ πατὴρ μεγάλως ἐπεθύμει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Εὐτυχῶς δι' αὐτὴν, εἶχεν ἐκεῖ εἷς γεγυμνασμένον πῖθηκον τὸν ἵποτον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγκραταλείψῃ· προσέτι δὲ καὶ τάπητα μετὰ φανῶν, καὶ ἅπασαν τὴν συσκευὴν πλάνητος σχοινοβάτου, τὰ ὁποῖα ἀπήτουν τὴν προσοχὴν του ὅσον καὶ τὸ ἀπειθὲς τέκνον του. (ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΑΡΚΑΔΙ.

Τὸ ὄρος τῆς Ἰδης, ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ Ἰρακλείου καὶ ἐκτεινόμενον ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, μέχρι τῶν λευκῶν ὀρέων, προβαίνει ἀπὸ τῆς ἀρκτικῆς μέχρι τῆς νοτίου θαλάσσης. Ἐκ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ, ἥτις ἐφ' ὄλον τὸ ἔτος εἶναι χιονοσκεπῆς, καθορᾶται τὸ κρητικὸν καὶ τὸ λυβικὸν πέλαγος. Ἐν βλέμματα τοῦ περιηγουμένου διαπερῶντα ἀπειρον ἔκτασιν ἀνακαλύπτουσι πολλὰς τῶν ἐν Ἀρχιπελάγει νήσων, ὡς τὰ Κύθηρα τὴν Νήλον καὶ τὴν Κίμωλον. Εἰς δὲ τὸν περιοριζόμενον μόνον εἰς τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν, ἀπεικονίζονται ταῦτα ἐν εἰδει σκηνογραφίῳ, παριστανουσῶν ἐδῶ μὲν εἰκόνας ποικίλας, ἐκεῖ δὲ κατόψεις ἐκπληκτικῆς ἐντελείας καὶ ὠραιότητος.

Ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου κεῖται τὸ Ἀρκάδι, τὸ ὠραιότερον ὅλης τῆς νήσου μοναστήριον. Διὰ τὴν φθάση τις εἰς αὐτὸ ἀπαιτεῖται οὐ μικρὸς κόπος καὶ κίνδυνος, διότι αἱ ἐπὶ τῶν βράχων ἀτραποὶ εἶναι τοσοῦτον κρημνώδεις ὥστε μικρὸν ὀλισθημα τοῦ ἵππου σὲ συντρίβει κατὰ τῶν λίθων ἢ σὲ κατακρημνίζει εἰς χειμάρρους. Ἄλλ' ὅλοι οἱ κόποι οὗτοι καὶ οἱ κίνδυνοι ἀνταμείβονται ὑπὸ τῶν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ὁδοιπόρου ἐκτυλισσομένων γραφικῶν τοποθεσιῶν. Ἐδῶ θάμνοι τερα-

στίου μεγέθους ἐγείρονται ἐκ μέσου τῆς χιόνος ὅπου βλέπει τις ποιμνία πλατυκέρων αἰγάγων καὶ ἀγρίων αἰγῶν· ἐκεῖ ὁ ῥοῦς τῶν ὑδάτων λαμπρυνόμενος διὰ τῶν μυρσινῶν, τῶν ὁποίων τινὲς κατηνθισμένοι κλάδοι ἀναμιγνύουσι τὸ στιλπνὸν πρᾶσινον τῶν φύλλων μετὰ τοῦ τῶν ῥοδόδαφνῶν. Ἐδῶ δάση κομάρων, ἐκεῖ ἀνδραχίων καὶ ἀειθαλλῶν ῥάμνων. Καὶ τὰ μὲν πρόβατα περῶσι τὸ κάταντες τῶν βράχων, τὰ δὲ κωμῖδια περιβεβλημένα ἐκ δένδρων, ἀπεικονίζουσι τόπους, τοὺς ὁποίους ὁ ὀφθαλμὸς δὲν δύναται νὰ βαρυνθῆ θαυμάζων. Ποτὲ μὲν τὰ θεάματα ταῦτα εἶναι τόσον πλησίον ὥστε διοπτρεύει τις τὰ πάντα ἐν λεπτομερείᾳ· ποτὲ δὲ δίστανται εἰς σκοτεινὸν μᾶκρος, παριστῶντα ἐλαφρὰ σκιάσματα, ἅτινα χαριέντως διαγράφονται ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος.

Ἡ μονὴ τοῦ Ἀρκαδίου κατέχει ἀπερᾶντους γαίας, τὰς ὁποίας οἱ ἐν αὐτῇ καλόγηροι καλλιεργοῦσι πεφροντισμένως, συνάγοντες ἔλαιον, οἶνον, σίτον καὶ κηρὸν, τὰ ὁποία παρέχουσι σημαντικὰς ποσότητας χρημάτων. Χαίρουσι δὲ ἀκραν ὑγίαν καὶ ὑποδέχονται τοὺς περιηγητὰς λίαν εὐγενῶς.

Αἱ συγκροτοῦσαι τὸ μοναστήριον οἰκίαι εἶναι πέριξ κυκλοειδοῦς αὐλῆς, ὅπου

ὑπάρχει ὠραία ἐκκλησία, ἐν ἧ ἰοὶ περιοικούντες τῶν Ἑλλήνων συναθορίζομενοι ἀκροῶνται τὴν θεῖαν λειτουργίαν. Οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν πολυπληθῶν καλογέρων, ἐν οἷς ὀλίγοι μόνον ἱερεῖς ὑπάρχουσιν, οὐδὲ ὅλως μετέχουσι τῶν ἱερουργιῶν, ἀλλὰ θεωρούμενοι ὡς ἀδελφοὶ ἐνασχολοῦνται εἰς τοὺς χαλεπωτέρους μύχθους τῆς γεωργίας.

Ποῖα ἡ ἀντίθεσις τῆς εἰκόνας ἢν ὁ πρὸ πεντηκονταετίας περιηγηθεὶς τὴν νῆσον γάλλος (παρ' οὗ ἠρανίσθημεν τὰς ὀλίγας ταύτας σημειώσεις) μεγαλοπρεπῶς ἐκτυλίσει εἰς τὰ βλέμματα ἡμῶν, καὶ τῆς σήμερον παρουσιαζομένης. Ὅπου ἄλλοτε ζῶν, ἤδη θάνατος· ὅπου ἄλλοτε κίνησις, ἤδη σιωπὴ νεκρικῆ· ὅπου ἄλλοτε ὕμνοι πρὸς τὸν Πλάστην, ἤδη κρωγμοὶ πρὸς τὸν Σατανᾶν.

Ἐρείπια, ἐρήμωσις τὴν γῶραν κατοικοῦσιν,
Ἐδῶ ἐν πτώμα, ἐν ἑστούν ἐκεῖ καὶ ἐν κρανίον·
Ἡ νύξ, ἡ δρόσος, ἐπ' αὐτῶν τὸ λυκαυγὲς ἠρηνοῦσιν·
Ἀλλὰ τὸ κλέος κατοικεῖ ἐπὶ τῶν ερείπιων.

Η ΣΙΩΠΗ ΜΟΥ

(1863)

Χθὲς ἔμενα πλησίον τῆς· τὴν ἔβλεπον ἀφῶνως...
Σιγῶσι πάντες εἰς αὐτὴν ὅπταν πλησιάζουν·
Λαλοῦν ποτὲ εἰς τὸν Ναὸν ἐμπρὸς σεπτῆς εἰκόνας;
Δὲν ὁμιλοῦν, προσεύχονται· δὲν ὁμιλοῦν· ζεμβάζουν!

Ἄλλ' αἰφνιδίως ἡ σιγὴ ἢ εὐγλωττος ἐλύθη·
Καὶ· «Λάλει, εἶπε, λάλει μου» ἢ παιδική μου φίλη·
Ἐστὲναξε, καὶ ἐκλινεν εἰς τὰ πιστὰ μου στήθη,
Κ' ἐγὼ τὴν ἔβλεπον, κ' ἐγὼ δὲν ἤνοιγον τὰ χεῖλη.

Τί νὰ τὴν ἔλεγον; ὡ τί; τί δύναται ἡ γλῶσσα,
Ὅταν μορφὴν αἰθέριον φωτογραφῆ τὸ ἔμμα;
Λοιπὸν, λοιπὸν δὲν ἤκουε, δὲν ἤκουσεν ὅπισα
Τῆς εἰπῆν ἢ καρδία μου μὲ κεκλεισμένον στόμακι...

Λαλεῖ τὸ στόμα ἤσυχος ἔτ' εἶναι ἡ καρδία...
Θέλω τὸν κάλυκα κλειστὸν, τὰ χεῖλη κεκλεισμένα·
ὅταν ὁ κάλυξ ἀνοιχθῇ περὶ ἡ εὐωδία,
Σκορπίζεται τὸ αἰσθημα εἰς χεῖλη ἀνοιγμένα...

«Ἄφες με, εἶπα, ἄφες με, ὦ κόρη τοῦ αἰθέρος,
«Εἰς τὴν μορφὴν σου σιωπῶν τὸ βλέμμα νὰ βυθίζω»
«Δὲν ὁμιλεῖ ἢ ἐκπασίς, εἶναι σιγὴ ὁ ἔρωτος,
«Καὶ τῶν ἀστέρων σιωπῶν τὴν λάμψιν ἀτενίζω...

«Ναί· θέλω, θελω εἰς σιγὴν ὁ βίος μου νὰ λήξῃ»
«Ὅταν σιγῶμεν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ δύο, φίλη...
«Καὶ τρίτος, ξένος ἔρχεται τὸ στόμα ὅτ' ἀνοίξῃ,
«Καὶ ἔρχεται ἡ σιωπὴ ὅταν λαλοῦν τὰ χεῖλη!»
Τὴν δεξιάν μου ἔλαβεν, ἤρεμα μ' ἔθεωρει,
Καὶ μὰ σιγὴν περιπαθῆ μ' ἀπήνησεν ἡ κόρη·

ΔΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΚΥΜΑΤΑ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ ὑπὸ ***

Υπῆρξεν ἐποχὴ καὶ ἦν ἡ Ἑλλάς ἀπέσπα τὸ δάκρυ τῶν ἀναμιμνησκομένων τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς μεγαλεῖον. Ὁ τόπος οὗτος, ἐνθα ἐκυφορήθη καὶ ἀνεπτύχθη ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον, ὁ τόπος πρὸς ὃν αἱ γλυκεῖαι Νύμφαι τοῦ Ἑλικῶνος ἐμειδίον ἄλλοτε, καὶ ἐκ τοῦ μειδιήματος αὐτῶν ἀνεβλάστανον Αἰσχύλοιοι, Σοφοκλεῖς, Πίνδαροι, ἐμελλε νὰ σιγήσῃ ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους, νὰ θάψῃ ὑπὸ πνιγερὰν πνοὴν δουλείας αἰσχρᾶς πάντα μεγαλοφυῆς σπινθῆρα. Νὰ θάψῃ! ναί. Πλὴν ὑπάρχει τάφος ὑποτρέφων καὶ μὴ καταστρέφων, μορφῶν καὶ μὴ ἀποσυνθέτων τὰ ἐν αὐτῷ.—Ὁ τάφος οὗτος εἶναι τὸ στήθος—περικλεῖον ἐν τῷ βάθει του ιδέας, ἐκ φοβερᾶς ἀνάγκης ἐν αὐτῷ βληθείσας, τὸ στήθος δὲν εἶναι τὸ φοβερὸν χωνετήριον ὁ φανταζόμεθα· εἶναι κρατὴρ ὑπερεκχειλίζων ἐκάστοτε· ἔτοιμος πάντοτε νὰ ἐκραγῆ, πλὴν ὑπέικων εἰς ἀνωτέρους τινὰς νόμους καὶ μεγαθύμως ἀναφωνῶν πρὸς ἐξυτὸν σκληρὸν μὲν, πλὴν ἀναγκαῖον δὲν εἶναι καιρὸς.

Ὁ καιρὸς ἐπῆλθεν· ἀνεγεννήθη ἡ ἰδέα τῆς ἐλευθερίας λαβοῦσα ζῶν δια τοῦ ἄσματος τοῦ Κλέπτου. Ὁ κρατὴρ ἐκείνος ὁ περικλείων τόσα καὶ τόσα γενναῖα φρονήματα, ἐξεβράχη! Φῶς μαρμαίρον, φῶς ἅγιον διέλαμψε, καὶ ἐν τῇ ἀναλάμψει αὐτοῦ διείδεν ἡ Ἑλλάς ἀνερχομένην ἐκ τοῦ σκότους καὶ πρὸς αὐτὴν σπεύδουσαν τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς εὐκλείαν μεγάλην, μεγαλειτέραν ἴσως μετ' οὐ πολὺ.

Ἐντεῦθεν ἤρξατο μέγας ἀγών. Τὸ ταπεινὸν ἀνυψοῦτο ἀγωνιζόμενον νὰ ἐκδιώξῃ αὐτὸ ἐξουτὸ. Ἡ ἀναγέννησις τῶν γραμμῶν, ἡ πρὸς τὸν πολιτισμὸν πρόοδος, ἡ μόρφωσις ἰδεῶν γενναίων, ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀγῶνος τούτου· σήμερον τολμᾷ τις νὰ λέγῃ ὅτι ἡ Ἑλλάς τοῦ Περικλέους, ἀποβαλοῦσα τὰ βράκη τῆς, ἤρξατο νὰ ἐνδύεται τὴν πορφύραν τῆς. Ἴσως ἔλλειπῃ τι ἐξ αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ εἰσχωρήσασα εὐγένεια ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν νεωτέρων, ἡ παραγαγοῦσα τὴν ἀμιλλαν αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀρχαίους προγόνους, παρέχει ἡμῖν τὴν ἐλπίδα ὅτι μετ' οὐ πολὺ παρασταθῆσεται πλήρης.

Ἐξετράπημεν ἴσως ἐπιχειροῦντες νὰ γράψωμεν βιβλιοκρισίαν· συγγνώμην. Ὁ Ἕλληνας ὁσάκις ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων λαμβάνη ἀφορμὴν ν' ἀνέρχεται εἰς τὰ αἰτία ἐνθουσιᾶ· ἐνθουσιᾶ διότι βλέπει παριστάμενον αὐτῷ ἀνέλττον ἐν ὄλῳ ἅπαν τὸ μέλλον μεγαλεῖον τῆς πεφιλμένης Πατρίδος· καὶ βεβαίως, ἡ πρὸς τὰς Μούσας λατρεία τῶν νεωτέρων, ἡ μαρτυροῦσα εὐγενῆ ἀμιλλαν, εἶναι ἐν ἀποτέλεσμα τῆς ἀναγεννήσεως ἡμῶν, παρέχον τὰς μεγαλειτέρας ἐλπίδας μελλούσης εὐκλείας.

Ὁ ἀγών, ὃν Μουσοφιλῆς ψυχὴ ὁμογενοῦς πρὸ τινος κατέστησεν, κατέδειξεν ὅτι πολλοὶ τῶν παρ' ἡμῖν νέων ἔσχον τὴν ἐξαιρετικὴν εὐτυχίαν νὰ τύχωσι τῆς εὐμενείας τῶν Μουσῶν· σπινθηρὸς τοῦ θεοῦ ἐκείνου δώρου ὅπερ καλεῖται ποίησις ἐξήστραψαν ἐν πολλοῖς· πλὴν τινες, νεοσοὶ τολμηταί, τὰ νέφη ζηλοῦντες, κατέπεσον· ἄλλοι δὲ συνετώτεροι ὄντες, ἤρξαντο τὴν πτήσιν αὐτῶν ἐλαφρὰν ἐν ἀρχῇ, κατορθώσαντες οὕτω ν' ἀνέλθωσιν ὑψηλά. Τῶν τελευταίων τούτων καὶ ὁ ἡμέτερος ποιητῆς ὁ τὰς *Εἰκόνας* καὶ τὰ *Κύματα* ποιήσας. Ἐλθωμεν ἤδη ἐπ' αὐτόν.

Τὸ μὴδὲν ἐντροσπόμενον νὰ περιπληχῆ

γυμνὸν ἐνεδύθη τὴν ματαιότητα, καὶ ἰδοὺ ὁ ἀνθρώπινος βίος, λέγει ὁ συγγραφεὺς τῶν *Αθλιῶν*· πρόσθετες εἶτι καὶ τὴν ἀδικίαν διδάσκουσιν ἡμᾶς αἱ *Εἰκόνας*. Ὁ ἀνθρώπινος βίος ὑφ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐπόψεις, τὰς περιπετείας εἰς ἃς τὸ δυστυχὲς πλάσμα ὁ ἀνθρώπος υποβάλλεται ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης, ἀδίκου ἐνίοτε ἵνα μὴ εἴπωμεν πάντοτε, αἰείποτε ἀγωνιζόμενος διὰ τὸ μὴδὲν καὶ καταλήγων εἰς αὐτό· ἰδοὺ τὸ θέμα τοῦ ποιητοῦ. Αἱ *Εἰκόνας*, ποιήσεις καρδίας αἰσθηνομένης, ἀλγούσης ἐπὶ τοῖς παθήμασι τῆς ἀνθρωπότητος καθόλου, ἔχουσι πολὺ τὸ ὑψηλόν· ἀφαιροῦσι τὸν ἀναγνώστην ἐνίοτε καὶ αἴρουσι τὴν φαντασίαν αὐτοῦ εἰς σκέψεις βαθείας· ἀκολουθεῖ αὐτὰς ὁ ἀναγνώστης ἔτοιμος· πάντοτε πρὸς στεναγμὸν, καὶ ἐν τέλει ἐκπέμπει αὐτόν, εὐγνωμόνως προσφέρων τῷ Ποιητῇ ὅ,τι καρδία δύναται νὰ προσφέρῃ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κόσμῳ καταδηλοῦσα τὴν εὐμένειάν τῆς.—Ἐν δάκρυ.

Ἄπελπις σχεδὸν πάντοτε, καὶ ἀγανακτικὸν διὰ τὸ ἀδῆλον ἐν ᾧ φερόμεθα, διαβλέπων ἐν αὐτῷ φοβεράς ἀντιθέσεις, ἀναφωνεῖ

Ἐν τῇ πρώτῃ *Εἰκόνι*

Πῶς δυστυχῶν ὁ ἀνθρώπος κ' ἐμπόλεμος πλανᾶται;
Ἄφου νὰ σβῆνῃ πέπρωται τάχα πρὸς τί γεννᾶται;
Ποῦ τρέχει; πῶς ὁ δίκαιος κακοῦται καὶ οὐμῶζει
Ἐνῷ κ' ἀρδία πονηρὰ καὶ γαίρει καὶ δεσπόζει;
Χριστὲ ἐδῶ κατέστη;
Περίμενε τὸν στέφανον τοῦ πόνου καὶ τῆς Χλεῦσης!

Ἐν τῇ 6. δὲ

Καὶ τί δὲν εἶναι ἄδικον καὶ φροῦδον καὶ ἀπάτη;
Ἵπὸ τὸ βῆδον τ' ἀνθρῶν ἡ ἔχιδνα φυλάττει;
Ἵπὸ ὠραῖον πρόσωπον καρδία μαύρη πάλαι;
Δόξα, τιμὴ ἀβέβαια, γέλωτες, πλοῦτη, κάλλη
Τὰ πάντα ψεύδος εἶναι
Καὶ μόνον εἶναι ἀληθὴ ὁ τάφος κ' αἱ ἰδύνας!

Καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ

Καὶ τί ἀγνὸν καὶ εὐγενὲς καὶ μέγα καὶ ὠραῖον,
Τὸν βίον δὲν ἐπέρασε θλιβόμενον καὶ κλαῖον;
Καὶ τίς ἐδῶ ἐνάρετος τοῦ κόσμου εὐεργέτης
Εἰς τὰ δεσμά δὲν ἔθανε παράφρων ἡ ἐπαίτης;
Καὶ τίς ὁ δῶσας μέλι,
Καὶ μὴ λαβὼν ὡς ἀμειβὴν ἀγνωμοσύνης βέλη;

Προβαίνει λοιπὸν ὁ Ποιητῆς σύννομος, τὰς μορφὰς τοῦ ἀνθρώπινου βίου διερευνῶν, καὶ ζοφερῶς ἀπεικονίζων ταύτας. Δακρύει ἐνίοτε, οὐδὲν ἄλλο ἐν ὄλῳ αὐτῷ τῷ ἀνεμοστροβίλῳ διορῶν ἢ ἀπ-

δὲς τι κρᾶμα πασῶν τῶν ἀντιθέσεων· ὅ,τι ὅμως ἐξεγείρει τὴν χολὴν τοῦ Ποιητοῦ, ἀναγκάζον αὐτὸν πολλάκις νὰ θίγῃ τ' ἄθικτα εἶναι ἡ περιφρόνησις καὶ ὁ ἐμπαιγμὸς ὃν πάσχει ἡ ἀρετὴ. *Ἀρετὴ!* ἰδοὺ ἡ παρ' αὐτοῦ λατρευομένη θεὰ. Πρὸς ἠλοῖ τὸ βρεμῶδες καὶ μελαγχολικὸν αὐτοῦ ὄμμα περὶ αὐτόν· τὴν ζητεῖ παντοῦ· πλὴν τὴν βλέπει γυμνὴν καὶ περιβεβλημένην βράχην νὰ ζῆ παράσιτος εἰς πενιχρὰν τινα γωνίαν τοῦ μεγάλου τούτου παντός.

Ἄν ἦν ὁ βίος αἰνιγμα καὶ λύσις τοῦ τέ μνημα,
Πλὴν εἶν' ὁ κόσμος εἰς βωμὸς κ' ἡ ἀρετὴ τὸ θύμα.
Εἰς τὴν πνοὴν τοῦ πνέοντος βοῆξά τὸ ἄνθος πίπτει,
Ἐνῷ βοτάνη ἀκινήτων κλονεῖται μόνον, κῦπτει.
Βοῆξας ἡ ἀτυχία,
Περᾶ καὶ πίπτει ἡ ἀρετὴ κ' ἐγείρεται ἡ κακία!

Καὶ δὲν εἶναι ἀληθές; — Περᾶ ὁ χρόνος! καὶ ἐκάστη στιγμή αὐτοῦ παρερχομένη, ἐν κατ' αὐτῆς εἶναι ριπτόμενον ὄστρακον!!!

Τοιαῦται αἱ *Εἰκόνας*· διαλάμπει ἐν αὐταῖς βαθεῖα αἴσθησις, καὶ ἀγανάκτησις ἐν ταύτῳ διὰ τὸ ἀκατανόητον τοῦ ἀνθρώπινου βίου· βαθεῖα γνῶσις τῶν περιπετειῶν αὐτοῦ, ὑπὸ νεανικῆς μὲν, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, καρδίας, πλὴν ἐκ πικρᾶς πείρας κατανοούσης ταύτας.

Τοιαύτας ἀρετὰς περιέχουσι αἱ *Εἰκόνας*, οὐδὲν ἥττον παρίστανται ἐνιαχοῦ σφάλλουσαι. Γλῶσσα ἀνώμαλος ἐν πολλοῖς κατερχομένη ἐνίοτε χαμηλὰ, χρωματισμὸς ἐνιαχοῦ ἀνεπιτυχῆς διὰ τῆς χρήσεως ἀκαταλλήλων ἐπιθέτων, συχνὴ γρηῃσις λέξεων ὅλως ἀπρηχαιωμένων, πάντα ταῦτα ἀφαιροῦσι ἐν τισὶ τι ἐκ τῶν ἄλλως τε ὠραίων τούτων ποιήσεων. Ἴσως μᾶς εἴπωσιν τινες ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ μορφή δὲν χαρακτηρίζει τὴν ποίησιν. Ἐννοοῦμεν κάλλιστα ὅτι ἡ ποίησις εἶναι ἀφιέμενος στεναγμὸς· εἶναι Μουσικὴ ἢ ἀκούομεν, δὲν βλέπομεν· ἐν τούτοις, τὸ καθ' ἡμᾶς, φρονοῦμεν ὅτι ἡ Ποίησις ἀπεικονίζουσα τὸ ἰδανικὸν ἐν τῇ πραγματικότητι, αἰσθάνεται ἐνίοτε τὴν ἀνάγκην τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Ἄλλως τε διατὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ τὰ ἔχνη τῶν προγόνων μας βσίνοντες, διατὶ νὰ μὴ προσπαθῶμεν μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον ν' ἀναστήσωμεν τὴν γλῶσσαν ἐκείνην, ἐν ἣ τὸσον περιφανεῖς ἐψάλλον πρόγονοι; καὶ ἵνα μὴ παρεξηγηθῶμεν ἐπαναλαμβάνομεν, *μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον*, διότι οὐ-

τω, καὶ μόνον οὕτω, δυνάμεθα νὰ βάλωμεν κατὰ σκοπὸν.

Ἐν τούτοις δὲν δυνάμεθα νὰ παρέλθωμεν ἐν σιγῇ μίαν τῶν μεγάλων ἐρωτῶν τοῦ Ποιητοῦ, καταδηλοῦσαν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην τὴν εὐτυχίαν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Ἡ οἰκτιρὸς καὶ ἡ φιλαυτία, ἀποκυήματα νοσοῦσης φαντασίας καὶ ἐπιπολαίου κρίσεως εἶναι τῷ Ποιητῇ ὀνόματα ἀγνωστα· μισητά. Ἡ νόσος αὕτη, ἦν δικαίως ὁ Περικλείτης παρέβαλε πρὸς τὴν ἱεράν νόσον ἀποκαλῶν οὕτω κατ' εὐφημισμὸν τὴν *ἐπιληψίαν*, δὲν κατέλαβε τὴν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ. Μετρίοφρων, ὡς οὐδεὶς ἕτερος, δὲν εὐρίσκει παρ' αὐτῷ τόπον· πικρία, τὸ γνήσιον τούτου τέκνον τοῦ ἐγωῦσμου καὶ τῆς φιλαυτίας, ἧτις δυστυχῶς ἀφειδῶς ἐκχεῖται ἐκ τῶν χειλέων πολλῶν τῶν συγχρόνων Ποιητῶν, νομιζόντων ἑαυτοὺς κολοσσούς, ὧν ἀπέναντι πάντες εἰσὶ νάνοι, καὶ ἀρεσκομένων νὰ παραβάλλωσιν ἑαυτοὺς πρὸς τοὺς πλατάνους, παρ' οἷς οὐδὲν φυτὸν ἀποτολμᾷ νὰ θέσῃ τὰς ρίζας του. Ὀλίγα σροφαὶ ἐκ τινος χαρμιστατοῦ αὐτοῦ ποιήματος, συμμαρτυροῦσιν ἡμῖν τὸ ἀληθές.

Καθὼς δύο τρία ἄνθια
Μίαν ἀγροῦλα ξεφυτρῖνον,
Πλὴν τὴν ἄλλην ἐκημερόνου
Δίχως κάλλος καὶ πνοή,
Κ' ἐγὼ λίγα τραγουδάκι
Θεὸν ψάλλω πονεμένα,
Κι' ἄς πεθάνουν ἕνα ἕνα,
Μὲ τοῦ χρόνου τῆ βροχῆ!
Πότος εἶμαι... τί ἐρωτᾶτε;
Δὲν γνωρίζω κ' ἐγὼ τί εἶμαι.
Ἄπ' τὸν ἴσκιον ὅπου κείμαι
Τὰ τραγῳδία ξεφρονῶ.

Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὰ *Κύματα*, συλλογὴν διαφόρων λυρικῶν Ποιήσεων κατὰ διαφόρους καιροὺς γραφειῶν. Ἦθελεν εἰσθεῖν πολὺ βαρὺ τὸ ἔργον ἂν ἠθέλαμεν εἶπει περὶ αὐτῶν, ὅ,τι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἠθροῦσθημεν· ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι ἅπαντα τὰ *Κύματα*, προεξαρχούσης τῆς ἀφιερώσεως, ἐν ἣ διαλάμπει τὸ εὐγενὲς συναίσθημα τῆς φιλίας, τὸ συναίσθημα τοῦτο τὸ συνδέον οὕτω στενῶς δύο καρδίας, ἅπαντα, λέγομεν, τὰ *Κύματα*, εἶναι σιόνοι γλυκεῖς, χαριέστατοι καὶ ἀπειρονγοηταῖοι ἀποπνέοντες. Καταχωρίζομεν ἐν ἐξ αὐτῶν, τὴν *Χάραν*, ὅπως προσφέρωμεν τῷ ἀναγνώστῃ ἐπιπλέοντα τινὰ ἀφρόν ἐκ τῶν *Κυμάτων* τοῦ Ποιητοῦ.

Η ΧΑΡΑ

Είναι ὄρασι, στιγμήαι Παραδείσου,
Ὅτε φάσματα παύουν θολά,
Καὶ τὰ πάντα θεᾶται καλὰ
Ἡ ψυχὴ σου.

Φεύγει τότε ὁ νοῦς καὶ ἡ κρίσις·
Ἡ καρδία γλυκύθυμος ζῆ,
Καὶ μ' αὐτὴν ἐορτάζει μαζῆ
Ὅλ' ἡ Φύσις.

Πλημμυρὶς αἰσθημάτων ὡραίων
Αναπάλλει τὸ στήθος γλυκὺ,
Καὶ καλεῖσαι καὶ εἶσαι ἔκει
Ἀνακρίων.

Ἡ νεότης λαμπρὰ πᾶ ποτίζει
Θεῖον νέκταρ ἀφαιτου χαρᾶς,
Καὶ τῶν πόθων εἰώδης βορρᾶς
Παιανίζει.

Ἡ ψυχὴ ἀναλύει εἰς κέρον
Καὶ θανάτους, θεοὺς λησιμονεῖς,
Καὶ μεθύσκεαι ἐντὸς ἡδονῆς
Ὡς ἐνείρων.

Σταματᾷ ἡ ζωὴ παραφόρος
Εὐθυμούσα, παιδρά, ὡς εὐρών
Σταματᾷ προσχαρῆς θησαυρὸν
Ὀδοιπόρος.

Πλὴν πρὶν ἔτι καλῶς ἐννοήσω
Ὅτι ἔχαιρον, φεύγ' ἡ χαρὰ
Φεῦ! καθὼς ἀστραπή τις περᾶ....
Πῶς θὰ ζήσω;

Ἡ χαρὰ μας εἰδὼ ἡ βραχεῖα
Ἀντανάκλασις εἶναι αὐτῆς
Ἦν σὺ ἄνω, θεᾶ μου, κρατεῖς;
Φαντασία....

Τὴν χαρὰν—θεωρῶ εἰρωνεῖαν·
Μετὰ μέλιτος γέυσειν πολλὴν
Τὰ λοιπὰ ἀνευρίσκεαι χολὴν
Καὶ ἀνίαν.

Τοιαῦτα καὶ τὰ *Κύματα*. Ἢδη παύομεν παραινούντες τὸν Ποιητὴν τῶν *Εἰκόνων* καὶ *Κυμάτων* ἢ ἀποβάλλη μέρος τῆς βαρυθυμίας του. Γλυκὺς καὶ συμπαθὴς ὢν κατασταθῆσεται τρυφερότατος, παρέχων ἐνίοτε γλυκείας τινὰς ἐλπίδας τῷ ἀναγνώστῃ, μὴ ἀναγκαζομένῳ οὕτω νὰ κλαίῃ πάντοτε τὴν *μοῦραν* του, ἀναγινώσκων τὰς ποιήσεις του, ἢ καὶ ἢ ἀπωθῆ μάταιός τις ταύτας μὴ εὐρίσκων ἐν αὐταῖς τὴν γλυκυτέραν καὶ ὡραιότεραν τροφήν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἐλπίδα. Μόνη ἡ ἐλπίς καθιστᾷ ἀνεκτὸν τὸν ἄλλως τε ἀφόρητον τοῦτον βίον. Ἐὰν αὕτη παύσῃ μειδιώσα πρὸς τὸ δυστυχὲς πλάσμα, τὸν ἄνθρωπον, θέλει τὴν διαδεχθῆ ἢ πλήρωσις ἢ μηδενισμός. Τὸ πρῶτον ἀδύνατον, τὸ δεύτερον ἰσως ἀδύνατον. Θύωμεν ἀρ' ἔτι τῇ θεᾷ ταύτῃ. Ἄλλως τε τὸ ἢ ἀναφώνῃ τις πάντοτε·

Ὅπου στραφῆ τὸ βλέμμα μου πολύστονος σκοτία,
Ἐκάστη μου ἀνάμνησις καὶ θλίψις καὶ πικρία.
Σκληρὰ ἡ μοῖρα Μέγαιρα, κωφὸς περᾶ ὁ χρόνος,
Τὸ σὺμπεγ τίκνον ὄφραγόν... εἰδὼ ζωὴ ὁ πόνος.

Ὁ Φεῦθος ἀνατίλλει.
Καὶ εἶναι αἱ ἀκτίνες του φαρμακευμένα βίλη . . .
Τίς εἶμαι; τί προώρισμαι; εἰδὼ ποῦ τρέχω; Μόνον
Ἀπὸ τὸν κόσμον σύμπαντα ἐγνώρισα τὸν πόνον!

Εἶναι αὐτόχρημα κατάρρα.

N. N. M.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε φυλ. 70).

Ὁ Βίλλ Σίδελερ ἠσθάνθη τὴν προσβολὴν. Ἡ ἀπροκάλυπτος περιφρόνησις τοῦ νέου Ἰνδοῦ παρῶξυνε καὶ αὐτὸν τὸν ἄθλιον διὰ τὸν ὅποιον ὁ χρυσὸς ἦτο εἰδωλον, ἢ δὲ ἀρετὴ καὶ ἡ τιμιότης δὲν εἶχον ἄλλην ἀξίαν εἰμὴ ἐκείνην εἰς ἣν ἠδύνατο νὰ πωληθῶσι.

— Δὲν τὸν ἔχω, εἶπε δυσθύμως.

— Ψεῦστα! ἀνέκραξεν ὁ Μίραν ἀποθάρρυνθείς.

— Δὲν ψεύδεται, εἶπεν ἡ τροφὸς ἧτις τὸν εἶχε ἐξετάσει προσεκτικῶς. Λησιμονεῖτε τὸ ῥητὸν τοῦτο σοφοῦ Ἰνδοῦ· « Ὅτι ἐν κοχλιάριον μέλιτος ἐλκύει περισσοτέρας μυίας ἢ βαρέλιον ὄξους. » Ὅσον ἀχρεῖος καὶ ἂν ἦναι αὐτὸς ὁ παρίας, ἢ δίψα τοῦ χρυσοῦ δὲν εἶναι ἡ μόνη αἰτία ἧτις τὸν παρακινεῖ νὰ σᾶς ὑπηρετήσῃ . . . Εἰμπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν!

Ἐπειδὴ ἡ Ζάρα ὠμίλει Ἰνδιστί, ὁ πρῶτον κονικλοτρόφος δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ἐὰν τὰ λεγόμενα ἀνεφείροντο εἰς αὐτόν ἢ ὄχι. Ἄλλ' ὢν ἐκ φύσεως φιλύποπτος, ἔκαμε συμπέρασμα καταφατικόν.

— Ἡ γυνὴ αὐτῆ εἰμπορεῖ νὰ διηγήται ὅ,τι θέλει, κύριε, ἐπανέλαβεν· ἐγὼ εἶπα τὴν ἀλήθειαν. Εἶχα τὸ δέμα, ἀλλὰ μοῦ ἠρπάγη!

— Ἀπὸ ποῖον;

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω εἶπεν ὁ κακοῦργος μὲ ὕφος ἄγριον.

— Μετεχειρίσθησαν βίαν;

— Ὄχι, ἀλλὰ πανουργίαν.

Ὁ Μίραν ἐράνη ἀποθάρρυνθείς. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἔκαμε νεῦμα εἰς τὴν Ζίραν νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον μετὰ τοῦ Βίλλ.

Μόλις ἡ τροφὸς ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ ἄφησε τὸν νέον Ἰνδὸν μόνον μετὰ τοῦ πράκτορός του, ὁ Μίραν ἐκάθησεν ἐπὶ καθέδρας. Τράπεζα μετὰ λυχνίας εὐρίσκατο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βίλλ ἐπὶ τῶν χαρακτήρων τοῦ ὁποῖου ἡ φλόξ ἐξέριπτεν ὅλην τὴν λάμψιν της. Ὁ Μίραν ἔμεινε στιγμὰς τινὰς ἀτενίζων τὸν Σίδελερ, καὶ τὸ βλέμμα του ἐφαίνετο εἰσδύον μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ ἄθλιου ἐκείνου διὰ νὰ εὕρῃ τὸν κεκρυμμένον στοχασμὸν του. Κατ' ἀρχὰς ὁ Βίλλ ἐράνη ἀνησυχῶν ὡς πτηνὸν τὸ ὅποιον ἀρχίζει νὰ ὑρίτταται τὴν γοητείαν κροταλίου ὄφρα; ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ κινητοὶ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν, καὶ δὲν εἶχε πλέον δύναν νὰ τοὺς ἀποσπᾶσθ' ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἰνδοῦ.

— Ἠξεύρατε νὰ μένετε πιστός; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Εἰς ἐκείνους οἵτινες μὲ ἐμπιστεύονται! ἀπεκρίθη ὁ πρῶτον κονικλοτρόφος ἀναπνέων μετὰ δυσκολίας.

— Καὶ ἀγαπᾶτε τὸν χρυσόν;

Ὁ Βίλλ περιωρίσθη νὰ μειδιάσῃ.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε πολὺ αὐτόν τὸν σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράῦ;

— Τὸν μισῶ! ἀνέκραξε μὲθ' ὀργῆς ὁ Βίλλ Σίδελερ· ὁ τρελὸς αὐτὸς δὲν ἔπαυσε νὰ μὲ καταδιώκῃ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν! Πρῶτον μὲ ἔπαυσεν ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ κονικλοτρόφου, καὶ ἐσχάτως μὲ ἔπαυσεν ἀπὸ τὴν τοῦ κονικλοτρόφου· ἀλλὰ δὲν θὰ ἀποθάνω χωρὶς νὰ τὸν ἐκδικηθῶ! Τὸ ὄνειρον τοῦτο, ἡ ἐλπίς αὕτη μὲ καταδιώκει πρὸ πολλῶν ἐτῶν! Ὁ Οὐίλλιαμ καὶ ὁ Οὐίλλιαμ γίνονται ἴσοι ὅταν ὁ πρῶτος δὲν ἔχη πλέον νὰ ἐπιβάλλῃ νέαν τυραννίαν, καὶ ὁ δεύτερος, νέαν ἀδικίαν νὰ ὑποστῇ.

— Πῶς τοῦτο;

— Διότι δὲν ὑπάρχει πλέον φόβος μεταξὺ αὐτῶν.

— Δοιοπὸν δὲν θὰ σᾶς λυπήσῃ πολὺ ὁ θάνατος τοῦ ἀρχαίου κυρίου σας;

— Σχεδὸν ὅσον καὶ τοῦ ὄφρα; ὁ ὅποιος μὲ ἐδάγκασεν. Ἐγὼ τοὺς αὐτοὺς λό-

γους νὰ μισῶ καὶ τὸν ἑνὸς καὶ τὸν ἄλλου!

Ἐπικολούθησε μακρὰ συνομιλία γχυμῆλῃ τῇ φωνῇ, διαρκούσης τῆς ὁποίας ἐπλησίασαν τὰ καθίσματα των. Αἱ λέξεις ἐπύχοντο βραδείως ἐκ τῶν στομάτων των, ὡς ἐὰν τὰ χεῖλη ἀπετροπιάζοντο νὰ τὰς προφέρωσιν. Ὁ Μίραν ἐφαίνετο ἄγγελος πτωχός, πλήρης περιφρονήσεως καὶ φρίκης διὰ τὸ ὄν τὸ ὅποιον ἐπαίραζεν. Ὁ πρῶτον κονικλοτρόφος ἦτο ἡ εἰκὼν τῆς Φιλαργυρίας ἐρπούσης εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μαυριωνᾶ καὶ προσφερούσης αὐτῷ τὴν ψυχὴν της. Τὸ ὑποσχθεὺν παρὰ τοῦ νέου ποσὸν διὰ τὴν τρομαρὴν ὑπαρξίαν τὴν ὅποιαν ἐξάτει ἐράνη μυθῶδες, εἰς τὸ πεπλανημένον πνεῦμα τοῦ Βίλλ· ἀλλὰ, πρᾶγμα παράδοξον! ὅσον ἔρωτα καὶ ἂν εἶχε διὰ τὸ κίτρινον μὲ κίλλον, ὁ χρυσὸς δὲν ἤρκασε διὰ νὰ τὸν πείσῃ.

— Ἡ ψυχὴ σου εἶναι πολυτιμοτάτη, κύρ Σίδελερ! εἶπεν ὁ Ἰνδὸς βυθιζόμενος εἰς τὴν καθέδραν του καὶ παρατρῶν τὸν ἄθλιον μὲ ὕφος εἰς ὃ ἐμειγνύοντο παραδόξως ἡ περιέργεια καὶ ἡ ἀγρία. Τὸ ποσὸν τὸ ὅποιον προτέρερα θὰ ἠγόραζε τὴν συνειδήσειν ἱερέως καὶ τὴν τιμὴν δουκός! . . . Ἐμπρός! προσδιορίσατε τὴν τιμὴν.

— Τὸ χρυσίον εἶναι πολὺ, καὶ περισσότερο τοῦ δέοντος· ἀλλ' εἶναι καὶ ἄλλο τι τὸ ὅποιον ζητῶ.

— Εἰπέτε το.

— Τὴν ἀρχαίαν μου θέσιν τοῦ κονικλοτρόφου εἰς τὰς γαῖα; τοῦ Καρρόου· ὅταν μὲ ἔπαυσαν, οἱ ἀρχαῖοι φίλοι μου ἐφυγάνθησαν μαζῆ μου, καὶ οἱ ἐχθροὶ μὲ ἐπέπαιξαν. Ἠρέπει ἡ θέσις αὕτη νὰ μοῦ δοθῇ, ὑποσχθεῖτέ μοι αὐτὴν καὶ ἡ συμφωνία μας τελεωθῆ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ συνταγματάρχης Μομβράῦ δὲν θὰ σᾶς ἀρνήθῃ.

Μᾶλλον τὸ βλέμμα τὸ ὅποιον συνώδευσε τὴν παρατήρησιν ταύτην ἢ ὁ τόνος μὲ τὸν ὅποιον ἐπροφέρθη, ἀπέδειξεν εἰς τὸν Μίραν ὅτι ὁ Βίλλ Σίδελερ ἐγνώριζε τὴν ὑπάρχουσαν συμφωνίαν μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἐκείνου τοῦ ὁποῖου ἐζήτει τὸν θάνατον.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ θέσις τὴν ὅποιαν ἐποφθαλμιᾶτε θὰ σᾶς δοθῇ.

— Καὶ ὁ χρυσός;

— Ὅχι σᾶς μετρηθῇ μέχρις ὀβολοῦ ὁ-

ταν τὸν κερδίσετε, ἀπήντησεν ὁ Μίραν μετὰ περιφρονησεως· ἐπειδὴ ἦτο ἐκ τῶν ἀντιφατικῶν ἐκείνων ὄντων τὰ ὅποια δύναται μὲν τὸ πάθος νὰ ὠθήσῃ μέχρι τοῦ ἐγκλήματος ἀλλ' οὐδέποτε καταβιάζεται μέχρι τῆς χαμερπείας.

— Ἔχετε πάντοτε τὰ μέσα νὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν παλαιὰν σκιάδα, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου; ἠρώτησεν.

Ὁ Σίδελερ ἀπεκρίθη καταφατικῶς. Ἡ δύνατο νὰ εἰσέλθῃ οὐ μόνον εἰς τὴν σκιάδα ὅπου συνήθως ἐζήτει τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας ἡ τροφὸς ἔγραφεν εἰς τὸν Μίραν· ἀλλὰ, ἐὰν ἦτο ἀνάγκη, ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρι τοῦ φρουρίου.

— Ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ! προσέθηκε. Τοσοῦτον καλῶς ἐμελέτησα τὸ πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖτε, ὥστε ὑπελόγησα ὅλα τὰ συμβησόμενα.

— Καὶ διατί δὲν τὸ ἐξετελέσατε;

— Μοὶ ἔλειπον δύο αἷτια· ἡ τελευταία ὕβρις καὶ ἡ ἀμοιβή! Ὑμεῖς δίδετε τὴν μίαν, ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράϋ τὴν ἄλλην!

Καὶ πάλιν ὁ Μίραν-Ἄφαξ ἔθεσε χρυσίον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κακούργου, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἤστραψαν ἐνῶ τὸ ἐδέχετο.

— Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἔχετε εἰδήσεις μου, ἐπιθύρησεν... εἰδήσεις αἱ ὁποῖαι θὰ ταράξωσιν ὅλον τὸν τόπον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΖ΄.

Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν δύο ὁδοιπόρων, θανάσιμος μελαγχολία ἐκυρίευσε τοὺς κατοίκους τοῦ φρουρίου τοῦ Καρβόου· καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπηρεταὶ ἠσθάνοντο τὴν παγετώδη ἐπιβροχὴν τῆς. Ἐφαίνετο ὅτι ἠλιακὴ ἀκτίς, αἰφνιδίως εἰσδύσασα εἰς τὰ σκοτεινὰ τεῖχη του, ἐξηφανίσθη ἐπίσης αἰφνιδίως. Ἡ ἀπουσία τοῦ Ἑρρίκου Ἄσθωνος καὶ τοῦ Βάλτερ Μομβράϋ, τῶν ὁποίων ἡ βραχεῖα διαμονὴ ἔδωκεν ὀλίγην ζωὴν καὶ ἀναψυχὴν εἰς τὸ μέγαρον, τὸ ἔκαμνεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ φαίνεται μᾶλλον ἔρημον· τὸ προνόμιον τῆς νεότητος εἶναι νὰ μεταδίδῃ εἰς πᾶν τὸ περὶ αὐτὴν τὴν λάμπην τῶν ὀνείρων τῆς καὶ τῶν ἐλπίδων τῆς· ἐὰν τὸ γῆρας δὲν δύναται νὰ συμμεθίξῃ,

εἶναι τοῦλάχιστον πλῆρες συμπαθείας πρὸς τοὺς νέους εἰς τοὺς ὁποίους βλέπει, ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὴν ἀντανάκλασιν τῶν παρελθουσῶν αὐτοῦ ἡδονῶν καὶ τέρψεων.

Τάλαινα Ἕλλην! ἡ ἀπὸ τοῦ ἔραστοῦ τῆς ἀποχώρισις ἐκείνη ἦτο ἡ πρώτη σπουδαία λύπη τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου τῶν γονέων τῆς· καὶ ἡ καρδία τῆς ἐμαραίνεται ὡς τρυφερόν ἄνθος ἐστερημένον τῆς δρόσου ἧτις θὰ ἐξωγοῖνε τὰ φύλλα του καὶ θὰ ἠύξανε τὴν εὐωδίαν καὶ τὴν καλλονὴν των.

Ποσάκις ἐνθυμήθη ἐκάστην λέξιν τὴν ὁποίαν ὁ ἀπὼν εἶπε, τὰς ἰδέας του καὶ τὰ βλέμματά του ὅταν περιεφέρετο μετ' αὐτῆς εἰς τὸ χεῖλος τῆς λίμνης, ἢ, καθήμενος εἰς τοὺς πόδας τῆς ἐπὶ στήλης προσκεφαλαίων ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως σελίδα τινὰ προσφιλοῦς τινὸς ποιητοῦ, σταματῶν εἰς πάντα στίχον διὰ νὰ συμμεθίξῃ τῆς ἡδονῆς τὴν ὁποίαν ἐκείνη εὕρισκε, διὰ νὰ παρατηρήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ νὰ ἀνταμειφθῇ διὰ τὴν ἀνάγνωσίν του δι' ἑνὸς δακρύου εὐγλώττου τρέχοντος εἰς τὰς μακρὰς βλεφαρίδας τῶν κεκλεισμένων βλεφάρων τῆς.

Ἄλλ' ἡ θλίψις τῆς δὲν ἦτο ἄνευ ἐλπίδος. «Θὰ ἐπανέλθῃ!» ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν καὶ ἡ καρδία τῆς ἐσκίρτα ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ, καὶ εὕρισκε τὸ ἀναγκαῖον θάρρος διὰ νὰ παλαίσῃ κατὰ τῶν αἰσθημάτων τὰ ὅποια τὴν ἐδάρευον.

Ἐὰν ἐνίοτε συνελάμβανε τὴν ἰδέαν ὅτι, ἐν τῷ ὠραίῳ ἐκείνῳ τόπῳ, θὰ εὕρισκε νεάνιδα αὐτῆς ἀξιοτέραν δι' ἐκείνον, τὴν ἀπέβαλλεν ἀμέσως ὡς προδοσίαν κατὰ τοῦ ἀπόντος, καὶ ἐπανελάμβανε πρὸς ἐξίλασμον τὰς περὶ σταθερότητος καὶ πίστεως ὑποσχέσεις τῆς.

ἔῤῃχε πολὺ δίκαιον ὁ ποιητὴς ἐκεῖνος τῆς ἀρχαιότητος ὅστις ἔλεγεν· «Ὁ θεὸς εἶναι ἔρως!» διότι ὁ ἔρως συγκιρᾷ τὴν ἀσθενεστέραν ψυχὴν, τῇ δίδει δύναμιν καὶ ὑπομονὴν, διδάσκει τὴν καρδίαν νὰ πιστεύῃ τὰ ἐναντία τοῦ νοῦς καὶ νὰ ἐμπιστεύεται ἐναντίον τῆς ἀμφιβολίας· τὴν πληροῖ ἀρμονίας καὶ τὴν κάμνει νὰ ἐκτιμᾷ καλλίτερον τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως. Οὐδέποτε ἡ εὐαισθησία μας διεγείρεται ζωηρότερον εἰμὴ ὅταν ὑφιστάμεθα τὴν μεθυστικὴν αὐτοῦ ἐπιβροχὴν. Ὁ ἔρως εἶναι

ἡ ψυχὴ τοῦ σύμπαντος· ἄνευ αὐτοῦ ὁ κόσμος θὰ ἦτο ἔρημος, καὶ ἡ ζωὴ μαρτύριον καὶ ὄχι ἀπόλαυσις!

Ὁ ἔρως ἔχει τὰς ἡδονὰς του ὡς ἡ ἀνοιξίς ἔχει τοὺς ὄμβρους τῆς· ἄνευ αὐτῶν, τὰ αἰσθήματα ὡς καὶ τὰ ἄνθη ὅα ἐξηραίνοντο ἔνεκα τοῦ μεγάλου καύσωνος τοῦ ἡλίου.

Τὸ ἐπὶ τοῦ βαρῶν ἀποτελεσμα δὲν ἦτο ὀλιγώτερον καταφανές. Κατέστη πάλιν σκυθρωπὸς καὶ σιωπηλὸς, κλειόμενος εἰς τὴν βιβλιοθήκην του διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς σκέψεις του ἢ διὰ νὰ εὕρῃ τὴν λίθην τῶν ἰδικῶν του εἰς τὰς τῶν ἄλλων. Ποτὲ μειδιάμα δὲν ἦνθει ἐπὶ τῶν χειλέων του ἐκτὸς ἐὰν τὸν ἐπιτιπέτετο ἢ Ἕλλην· τότε προσεπάθει χάριν αὐτῆς νὰ φαίνεται παιδρὸς.

Πολλάκις ἡ γενναία καρδία του τῷ ἠλεγξεν ὡς ἐγωῖσμον τὴν ἀδειαν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἔραστοῦ τῆς, τοσοῦτον ἦτο ἀκριβὴς περὶ τὴν ἀνάυσιν τῶν ἰδίων του αἰσθημάτων καὶ ἐπιεικὴς πρὸς τὰ τῶν ἄλλων.

Ὅσον δὲ διὰ τὸν γέροντα Μαρτίνον, ὁ οἰκονόμος καὶ ἡ μίστρης Ζάρμου συνεφώνουν ὅτι κατέστη σκυθρωπότερος καὶ σιωπηλότερος ἢ ἄλλοτε, διότι δὲν ἠδύνατο οὔτε λέξιν νὰ τῷ ἀποσπᾶσιν. Ἄμα ἐγευματίζεε κατέφευγεν εἰς τοὺς σταύλους του, καὶ συχνάκις διήρχετο τὸ ἡμισυ τῆς νυκτὸς περιπολῶν ἐν τῷ κήπῳ καὶ περὶ τὸ φρούριον.

Ἡ Κίττη, ἡ νεωτέρα τῶν ὑπηρετριῶν, ἡ νομιζομένη παρὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας ὡς ἡ μᾶλλον ἀσυλλόγιστος, διότι ἦτο μόνον τεσσαράκοντα τεσσάρων ἐτῶν, ἠξίου, ὅτι ὁ Μαρτίνος ἦτο περίλυπος· καὶ ὁ Νίκολ, ὁ γέρον οἰκονόμος, ἦτο σχεδὸν τῆς αὐτῆς γνώμης μολονότι δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ εἶπῃ. Μόνον ἡ τροφὸς ἐφαίνετο εὐχαριστημένη διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν δύο νέων. Εἰς τοὺς τρόπους τῆς καὶ εἰς τὸ βλέμμα τῆς ὑπῆρχε τι χλευαστικὸν ὅταν ἤκουε τοὺς λυπηροὺς λόγους καὶ τὰς ὑποθέσεις τῶν περὶ αὐτὴν ἢ ἀξία παιδαγωγὸς ἦτο διὰ τοῦτο βαθέως προσβεβλημένη, καὶ πολλάκις διεκήρυξεν ὅτι ἡ Ἰνδὴ ἐφαίνετο κακοποιὸν πνεῦμα χαῖρον διὰ τὴν καταστροφὴν τὴν ὁποίαν ἐπροξένησε.

Τὰ αὐτὰ ἐσκέπτετο καὶ ὁ Μαρτίνος

ἀλλὰ δὲν ἐξέφραζε τοσοῦτον διαφόρηδον τὴν γνώμην του. Ἐν τούτοις, ὅσοι ἐνόουν τὸν γέροντα δὲν ἠδύνατο νὰ ἀμφιβάλωσιν ὅτι ἠσθάνετο σφοδρὰν ἀντιπάθειαν κατὰ τῆς Ζάρρας, τῆς ὁποίας παρετήρει τὰ κινήματα πρὸ πολλῶν ἐβδομάδων.

Ἡ Ἕλλην ἔμενεν ἀργότερον τοῦ συνήθους ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ συνομιλοῦσα μετὰ τοῦ θεοῦ τῆς, ὅστις ἐφαίνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καταβαλλόμενος. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ αἰσθήματα τῆς νεάνιδος συνείθισαν τὸν τόνον τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ, τὸν ὁποῖον ἤκουε μετὰ σοβαρᾶς καὶ μελωδικῆς φωνῆς συζητοῦτα περὶ τοῦ μέλλοντος. Ὅταν ὠμίλει περὶ τοῦ Ἑρρίκου καὶ αὐτῆς, ἦτο πλήρης ἐλπίδος καὶ ὑποσχέσεων· ὅταν ὠμίλει περὶ ἐαυτοῦ, ἦτο μελαγχολικός, ἀλλ' ἄνευ φόβου.

— Ὀνειροπολεῖτε, Ἕλλην, εἶπε· διότι ἡ ζωὴ σὰς ἐπιφυλάττει πολλὰς ὥρας λαμπρὰς καὶ εὐτυχεῖς· τὸ νὰ ἀμφιβάλωμεν περὶ τούτου καὶ νὰ ζητῶμεν νὰ καταστρέψωμεν τὴν πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐμπιστοσύνην μας ὅα ἦτο ὕβρις πρὸς τὴν ἀγαθότητα τῆς θείας Προνοίας! Δὲν θὰ ζήσω πολὺ διὰ νὰ γίνω μάρτυς τῆς εὐδαιμονίας σας· ἀλλ' ἐὰν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς νεκροὺς νὰ ἐπανέρχωνται εἰς τὴν γῆν, ἡ ψυχὴ μου θὰ ἀγρυπνῇ ἐφ' ὑμῶν καὶ θὰ συμμερισθῇ τὴν χαρὰν σας.

— Μὴ ὀμιλεῖτε περὶ θανάτου! ἀνέκραξεν ἡ Ἕλλην ῥίπτουσα τοὺς βραχίονας περὶ τὸν τράχηλον τοῦ θεοῦ τῆς μετὰ περιπαθείας θυγατρὸς, καὶ παρατηροῦσα μετ' ἀφελείας τοὺς εὐγενεῖς χαρακτῆρας του τοὺς ὁποίους ἡ Ὀλίψις μᾶλλον ἢ χρόνος εἶχε μαράνει. Διατί αἱ Ὀλιβεραὶ αὐταὶ προαισθήσεις;

— Δὲν δύναμαι νὰ τὰς ἀποφύγω· με καταδιώκουσιν ὡς ἡ σκιά μου! Ἐπάλαισα, ἀλλ' εἰς μάτην ὑπάρχουσι συμπάθειαι καὶ προαισθήσεις ἀνεξήγητοι. Δὲν ἤξευρετε ὅτι ὁ πρόγονός μας Οὐμφρεδὶλ Μομβράϋ προεῖπε τὸν θάνατόν του τὴν παραμονὴν τῆς μάχης τοῦ Βοσβόρθ;

— Ἀλλὰ δὲν εἶσθε εἰς τὴν παραμονὴν μάχης, ἀπήντησεν ἡ ἀνεψιά του προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ· ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ ρίψοκινδυνεύσῃ εἰς συμπλοκὴν μανιῶδη καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐφονεύοντο, καὶ καθ' ἣν ἔρρευσσε πολὺ αἷμα.

— Δὲν δύναμαι νὰ συζητήσω, Ἕλλην!

μόνον νὰ αισθανθῶ δύναμαι. Πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τὸ προαίσθημα τοῦτο μὲ βαρύνει καὶ ἐὰν σὰς ὠμίλησα περὶ αὐτοῦ μὴ νόμιστε ὅτι ἔπραξα τοῦτο ἐξ ἀδυναμίας· ὡ ὄχι! ἀλλ' ἠθέλησα νὰ σὰς προετοιμάσω εἰς τὴν ἀπώλειαν ἐκείνου ὅστις σὰς ἠγάπησεν ὡς ἰδίαν ἑαυτοῦ θυγατέρα!

Ἡ κεφαλὴ τῆς ὄρφανῆς ἐκλινεν ὡς τρυφερόν ἄνθος ὑπερβεβαρημένον ὑπὸ δρόσου.

— Ἐλαβα ὅλα τὰ δυνατὰ μέτρα διὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχίαν σας, ἐξηκολούθησεν ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ· κανεὶς κηδεμῶν αὐστηρῶς δὲν θὰ παρεντεθῆ μεταξύ ὑμῶν καὶ τοῦ ἐραστοῦ σας ἀφοῦ ἀποθάνω. Ἐν τῇ διαθήκῃ μου, συνήνεσα, χωρὶς ὄρους οὔτε ἐπιφυλάξεις, εἰς τὸν μετὰ τοῦ Ἑρρίκου Ἀσθωνος γάμον σας.

Ἡ καλὴ καὶ ἀξιέραστος κόρη ἦτο τοσοῦτον συγκεκινημένη ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκριθῆ. Διελύθη λοιπὸν εἰς δάκρυα καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ δευτέρου ἐκείνου πατρός.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ ὠρολόγιον τοῦ πυργίσκου ἤχησε μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

— Τόσον ἀργά! ἀνέκραξεν ὁ βαρῶνος μετ' ἐκπλήξεως, κτυπῶν τὸν κωδωνίσκον ὅπως προσέληθ' ὑπηρετῆς τις καὶ ὀδηγήσῃ τὴν ἀνεψιάν του εἰς τὰ δωμάτια της. Καλὴν νύκτα, ἔλλεν. Ὁ χρόνος φεύγει τόσον ταχέως ὅταν συνομιλῆ τις μετ' ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ, ὥστε δὲν παρετήρησα τὴν πορείαν του.

Ἀπηλλάγη ἡρέμα ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμόν της καὶ ἐπέθηκε φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου της.

Ἐκρυσεν ἐκ δευτέρου τὸν κώδωνα, ἔπειτα ἔμεινεν ἀκίνητος· οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

— Οἱ ὑπηρετῆται κατεκλίθησαν ὅλοι, εἶπε. Δὲν πειράζει! θὰ σὰς ὀδηγήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος μέχρι τῆς ἄκρας τῆς στοᾶς.

Ἡ ἔλλεν δὲν ἠθέλε νὰ ἐξέλθῃ ὁ βαρῶνος τῆς βιβλιοθήκης, διότι ἤξευρεν ὅτι δὲν ἠγάπα νὰ διέρχεται τὴν αἰθουσαν ὅπου εὕρισκετο ἡ κεκαλυμμένη εἰκὼν τῆς ἀπίστου συζύγου του. Δὲν εἶχε κανένα φόβον παιδικὸν ἢ δεισιδαίμονα, καὶ ἠρνήθη ὀριστικῶς τὴν προσφορὰν του.

— Μὲ περιπαίξετε, θεῖέ μου! εἶπε λαμβάνουσα κηρίον ἐκ τῆς τραπέζης. Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ; Ὡς διέλθω ἐπίσης κα-

λῶς τὴν στοᾶν ἐν τῷ σκότει ὅσον καὶ ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ. Δὲν εἶμαι παιδίον φοβούμενον τὰς σκιᾶς.

Ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ ἐμειδίασε θλιβερῶς, διότι ἐμάντευε τὴν αἰτίαν τῆς ἀνεψιᾶς του, καὶ ἔτι ἄπαξ τὴν ἐκαληνύκτισεν.

Ἡ ἔλλεν εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν, ὅπου ἔκαιεν ἀκόμη λυχνία· ἔπειτα ἀναβάσα τὴν κλίμακα διέσχισε τὸν ἀρκτικὸν πρόδρομον, ὅστις ἔληγεν εἰς μίαν θύραν τῆς στοᾶς τῶν εἰκόνων. Καθ' ἣν στιγμὴν ἤνοιξε τὴν θύραν ταύτην, ρεῦμα ἀέρος ἔσβεσε τὸ κηρίον της. Ἐστάθη πρὸς στιγμὴν καὶ, ἐνθυμηθεῖσα αἰφνης ὅτι εἶχεν ἀφήσει ἐν παράθυρον ἀνοικτὸν, ἤσχυνθη διὰ τὸν στιγμιαῖον ἐκείνον δισταγμὸν.

— Ὁδεύουσα κατ' εὐθεῖαν, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, φθάνω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπου ἡ Ζάρα ἀνησυχεῖ ἀναμφιβόλως περιμένοσά με.

Τοσοῦτον καλῶς ἐγνώριζε τὰς τοποθεσίας ὥστε ἠδύνατο νὰ εὔρη τὴν ὁδὸν της καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς δεδεμένους. Εἶχεν ἤδη διατρέξει πλέον τοῦ ἡμίσεως τῆς στοᾶς, ὅταν ἐλαφρὸς ἤχος, παρακολουθηθεὶς ὑπὸ θροῦ τινος, ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς της. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι τὴν ἐπλάνα ἢ φαντασία της· ἀλλ' ὁ θόρυβος ἐκείνος ἐπανελήφθη. Χωρὶς νὰ βραδύνη τὴν πορείαν της, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχοντο οἱ ἤχοι ἐκείνοι, καὶ εἶδεν εὐδιακρίτως σκοτεινόν τι πρᾶγμα συνεσπειρωμένον πλησίον μεγάλου ἐρμαρίου Ἰνδικοῦ, καὶ προσηλωμένους ἐπ' αὐτῆς δύο ὀφθαλμοὺς λάμποντας εἰς τὰ σκότη ὡς τῆς τίγριδος.

Πόσον ἔπαλεν ἡ καρδιά τῆς ὄρφανῆς! σχεδὸν ἤκουε τοὺς παλμούς. Ἐν τούτοις δὲν ἐδίστασε, δὲν ἐξέφερε κραυγὴν, μολοντί ὁ ἤχος τῆς ἰδίας της φωνῆς θὰ ἦτο ἐλάφρωσις δι' αὐτήν. Ἐνθυμήθη τὰς λέξεις, τὰς προαισθήσεις τοῦ θεοῦ της, καὶ ἡ ἀφοσίωσις τῇ ἔδωκε θάρρος ἀπηλπισμένον. Ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν της σιωπῶσα, μεχρισότου ἔφθασε τὴν θύραν εἰς τὴν ἄκραν τῆς στοᾶς. Ἀλλὰ θέασα τὴν χεῖρα εἰς τὸ μῆλον, ἔτρεμε τοσοῦτον ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ στρέψῃ. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τρόμου, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ὀπισθὲν της βῆμα ἐλαφρόν.

— Ποῖος ἀνόητος ἐκλείδωσεν; ἀνέκραξεν.

Αἱ λέξεις αὗται τὴν ἔσωσαν... τὸ βῆμα ἐστάθη.

Δράττουσα τότε τὸ μῆλον μετὰ σπασμωδικῷ ἀγῶνος, κατώρθωσε νὰ τὸ στρέψῃ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν δεύτερον πρόδρομον, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου ἦτο τὸ δωμάτιόν της.

— Φέρετέ μοι φῶς, Ζάρα! ἀνέκραξε διὰ φωνῆς ὅσον τὸ δυνατόν σταθερᾶς· τὸ ἰδικὸν μου ἔσβυσε.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνοιχθη, καὶ ἡ τροφὸς ἐφάνη κρατούσα κηρίον.

Ἡ Ἰνδὴ μὲ ὄλον τὸν κακὸν καὶ ἄπιστον χαρακτῆρά της ἠγάπα τὴν ἔλλεν μετ' ἀφοσιώσεως κατ' οὐδὲν ὑπολειπομένης τῆς πρὸς τὸν Μίραν-Ἄφαξ· καὶ ὅταν εἶδε τὸ φρίσσον χεῖλος, τὴν ὠχρὰν παρειάν καὶ τὸ περιδεὲς βλέμμα τῆς νέας κόρης, τὴν ἠρώτησε τί συνέβη.

Εὐτυχῶς ὠμίλει Ἰνδιστί.

— Σιωπῆ! μὴ λέγῃς λέξιν! ἀπεκρίθη ἡ ἔλλεν εἰς τὴν αὐτὴν διάλεκτον. Εἰς τὴν στοᾶν εἶναι κακοῦργός τις· τὸν εἶδα προσηλοῦντα ἐπ' ἐμοῦ τὸ ἄγριον βλέμμα του.

Ἡ τροφὸς ἔσυρε κάτωθεν τῶν ἐνδυμάτων της λεπίδα στίλβουσαν, καὶ, μὲ ταχύτητα λογισμοῦ, ἐτέθη μεταξύ τῆς νεαρᾶς κυρίας της καὶ τῆς θύρας τῆς στοᾶς. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἦτο ἀληθῶς ὠραία, μανιῶδης ὡς λέαινα ὑπερασπιζομένη τὰ ἀπειλούμενα νεογνά της, μὲ ῥώθωνα διεσταλμένους ὑπὸ ὀργῆς, καὶ μὲ τὴν χεῖρα σφίγγουσαν τὸ ὄπλον τοῦ ὁποίου ἤξευρε κάλλιστα τὴν χρῆσιν.

— Μὴ φοβῆσθε τίποτε, ἐψιθύρισε· πρέπει νὰ χύσῃ ὄλον τὸ αἷμά μου πρὶν φθάσῃ μέχρις ὑμῶν.

— Δὲν ἀπειλεῖται ἡ ζωὴ μου, ἀπεκρίθη ἡ ὄρφανή· ἀλλὰ ἄλλη πολὺ μᾶλλον πολύτιμος τῆς ἰδικῆς μου!

— Ποῖα λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ Ζάρα μετ' ἐκπλήξεως.

— Τοῦ θεοῦ μου, τοῦ προσφιλοῦς καὶ ἀκριβοῦς κηδεμόνος μου!

Οἱ τρόποι τῆς τροφοῦ μετεβλήθησαν αἰφνιδίως· ἐγνώριζε πιθανῶς τίς ἦτο ὁ κακοῦργος.

— Ἡ φαντασία σας σὰς ἠπάτησεν, εἶπε ψυχρῶς· ποῖος κίνδυνος δύναται νὰ ἀπειλήσῃ τὸν μελαγχολικὸν συγγενῆ

σας ἐν αὐτῇ τῇ ἰδίᾳ του κατοικίᾳ; Ἐλθετε εἰς τὸ δωμάτιόν σας.

— Πρέπει νὰ καταβῶ εἰς τὴν βιβλιοθήκην! ἀπεκρίθη ἐνεργητικῶς ἡ ἔλλεν.

— Εἰσθε παράφρων! ὄνειρεύεσθε!

Εἰς μάτην ἰκέτευσεν τὴν Ζάραν νὰ τὴν συνοδεύσῃ· ἡ γυνὴ ἐκείνη δὲν ἐπίστευεν, ἢ δὲν ἠθέλε νὰ πιστεύσῃ ὅτι κίνδυνος ἠπειλεῖ τὸν σὶρ Οὐίλλιαμ. Ἡ ἔλλεν ἀπελπισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀρνήσεων της τῇ ἀπέσπασεν αἰφνης τὸ κηρίον καὶ τὸ ἐγγχειρίδιον· οὕτως ὠπλισμένη, ἡ ἀγαπῶσα κόρη δὲν ἐφοβεῖτο τίποτε.

— Μείνατε! εἶπε μὲ τόνον ἀποφασιστικόν. Δύναμαι νὰ καταβῶ μόνη.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπόκρισιν, ἔγινεν ἄφαντος εἰς ἄλλην κλίμακα φέρουσαν εἰς τὰ οἰκήματα τῶν ὑπηρετῶν.

— Πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθήσω! ἐγγύλλισεν ἡ τροφὸς. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ὑποπτεύομαι συναντήσῃ τὴν ἔλλεν, ἡ παρουσία μου θὰ τὴν προστατεύσῃ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ καταβῆ, ἡ θύρα τῆς στοᾶς ἠμηνόχθη, καὶ ἀνὴρ τις παρετήρησε μετὰ προφυλάξεως ἐν τῷ διαδρόμῳ.

— Στ! Ζάρα... Ζάρα... εἰσθε ὑμεῖς; εἶπεν.

Ἦτο ὁ πρῶην κονικλοτρόφος.

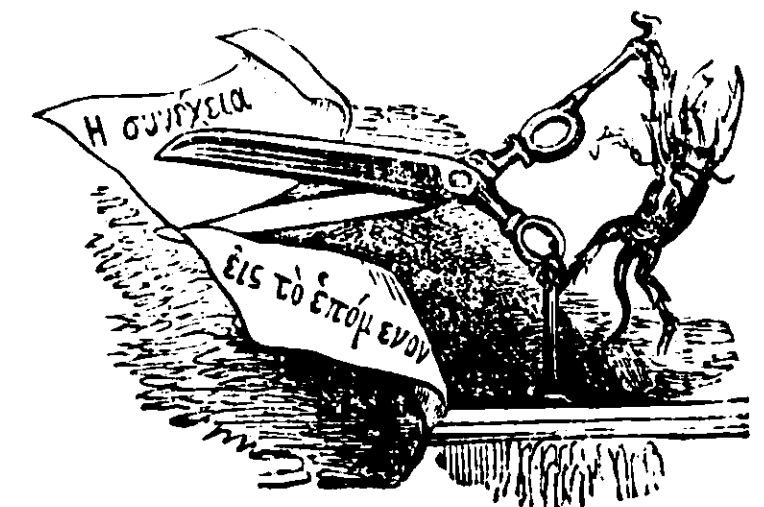
— Σὺ ἐδῶ! ἀνέκραξεν ἡ Ἰνδὴ μετ' ἀνυπομονησίας· φύγε ἀμέσως. Δὲν ἤξεύρεις ὅτι ἀνεκαλύφθης;

— Δὲν πειράζει!

— Ὅτι ἔδωσαν τὴν εἶδησιν;

— Ἡξεύρω ποῦ νὰ κρυφθῶ· ἄλλως ἐκλείσα τὴν θύραν ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς στοᾶς. Ἰπῆρξα πολὺ ἀνόητος ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὴν πανουργίαν τῆς κόρης ταύτης. Ἐὰν ἤμην βέβαιος ὅτι μὲ εἶδε, θὰ τὴν ἔπνιγα.

— Θὰ τὴν ἔπνιγες! ἐπανέλαβεν ἡ τροφὸς φρικιάσαυα.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Εὐγενής τις κύριος ἀπαντήσας ἡμέραν τινὰ τὴν δεσποσύνην Α... τὴν ἐσυχαίρετο διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ὑγείαν της. — Τί λέγεις; ἀπήντησεν αὐτὴ ἐκπλαγεῖσα, κατήντησα καχεῖα ὡς κῆτος. — Φεῦ! ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἦμαι Ἴωνας.

Εὐφυής τις νεάνις θέλουσα νὰ δώσῃ καλὸν μάθημα εἰς νέον τινὰ ὅστις τὴν ἠκολούθει δίκην κυνός, καὶ τὴν ἀνησύχει πάντοτε, κατὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν συνήθειαν, ἡμέραν τινὰ στρεφομένη πρὸς αὐτὸν καὶ λαμβάνουσα κάτι ἐκ τοῦ σαλλίου της λέγει πρὸς τὴν μητέρα της: « ἰδοὺ ἐν ζῶον τὸ ὁποῖον ἦτο ὀπισθέν μου καὶ δὲν τὸ ἔβλεπα. »

Ὁ ἔρωσ εἶναι μέγας δεσπότης φυλάττων τὴν ἰδιοκτησίαν του· μόνον λοιπὸν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του δύναται τις νὰ θηρεύσῃ ἐπιτυχῶς ἐν αὐτῇ.

Dupont de Nemours.

— « Ἐπᾶνελθε. » — Ἐγράφε γυνὴ τις ὀλίγον χριστιανὴ εἰς τὸν ἔραστήν της, — διότι ἂν ἐσκόπων ν' ἀγαπήσω ἀπόντα, ἤθελον ἀγαπήσει τὸν Θεόν.

Rivarol.

Ὅτε νομίζομεν ὅτι ἀγαπῶμεν τινὰ, ἢ παρουσία του μᾶς ἀπατᾷ· ὅταν τὸν ἀγαπῶμεν ἀληθῶς ἢ ἀπουσία του μᾶς τὸ διδάσκει.

Lingrée.

Ἡ γυνὴ συγχωρεῖ μέχρι καὶ τῶν κακῶν πράξεων, ἂς ὅμως ἢ καλλονὴ της ὑπηγόρευσε.

Lesage.

Ὁ περιοριζόμενος νὰ ὁμιλῇ ἀδιακόπως περὶ τοῦ ἔρωτός του, ἀθλιὸν ἐξέλεξατο τρόπον ἵνα εὐδοκιμήσῃ. Ἐὰν οἱ λόγοι

κολακεύουσι τὰς γυναῖκας, τὰ ἔργα μόνον ἔχουσι τὴν ἰσχὺν νὰ καταπειθῶσιν αὐτάς.

* Ὀβίδιος.

Δεκαπενταέτιδες, αἱ γυναῖκες θαυμάζουσι τοὺς ὠραίους ἀνδρας ἐκ παιδικότητος ἢ ἐκ συμφέροντος· τεσσαρακοντούτιδες, ἐκ βεβαιότητος.

Mme De Girardin

Αἱ γυναῖκες ἀπαύστως διακαίονται ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μάθωσιν ὅτι προσποιῶνται ὅ,τι θέλουσι νὰ ἀγνοῶσι.

Crebillon Fils.

Οὐδέποτε ἐμπιστεύθητι τὰς ὑποθέσεις τῆς καρδίας σου εἰς γυναῖκας, δεσποίνης· προσπαθεῖτε νὰ μὴ μαντεύωσιν αὐτάς καὶ προφυλάττεσθε πάντοτε. Ἐὰν διακείσθε φιλικῶς πρὸς τινὰ, ἀγαπᾶτε αὐτὴν, ἀλλὰ μὴ τῇ ἀνακοινῶντε τὰ μυστικά τῆς καρδίας σας. Ἐγὼ αὐτῇ ἦτις σὰς ἀγαπῶ πολὺ, καὶ ἦτις πρώτη κατηγορῶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ φύλου μου, δὲν ἤξεύρω, ἂν ἦμην εἰς γυνῶσιν τῶν ἐρωτικῶν σχέσεών σας, ἂν δὲν ἤθελον σὰς προδώσει. « Ἐν τῇ δυστυχίᾳ τῶν προσφιλεστέρων ἡμῶν προσώπων, ὑπάρχει τι τὸ ὁποῖον δὲν μᾶς δυσαρεστεῖ παντελῶς » εἶπεν ὁ Rochefoucauld.

Mme De Rieux.

Προσβάλλετε τὴν γυναῖκα ἣτις σὰς ζητεῖ ἔρωτα ἂν τῇ προσφέρετε φιλίαν.

Feuchères.

Ἡ πολυτέλεια τῶν γυναικῶν εἰς τοσοῦτον προέβη, ὥστε πρέπει νὰ ἦναι τις πολὺ πλούσιος, πολὺ ἐρωτευμένος διὰ νὰ κατέχη μίαν ἰδικήν του. Δὲν ὑπάρχει πλέον ἄλλος τρόπος ἢ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς γυναῖκας τῶν ἄλλων.

Alf. Karr.

Ἡ πρώτη εὐδαιμονία ἢν δύναται νὰ δώσῃ ὁ ἔρωσ, εἶναι ἢ πρώτη θλίψις τῆς χειρὸς τῆς ἀγαπωμένης γυναικός.

Sthendal.

Ἡ ἐλευθέρως γυνὴ εἶναι δακτυλίδιον περιεργόμενον ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὅπερ ἕκαστος δύναται νὰ βάλῃ εἰς τὸν δάκτυλόν του.

Σοφία Ἀρούιλδ.

Εἰς τὸ ἐξώφυλλον ἢ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη θέλει ἀναγγέλλει παντὰ τὰ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀλλοδαπῶν ἐκδιδόμενα βιβλία ὧν ἀντίτυπον σταλῆ ἡμῖν.

ΑΘΑΝΑΣΗΣ ΔΙΑΚΟΣ. ΑΣΤΡΑΠΟΓΙΑΝΝΟΣ, ὑπὸ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου. Ἐκδίδονται ὑπὸ Παύλου Λάμπρου. Ἀθήναι, τύποις Χ. Νικολαΐδου Φιλαδελφείως (παρὰ τῇ πύλῃ τῆς ἀγορᾶς ἀριθ. 4). Τιμῶνται δρ. 4 καὶ εὐρίσκονται παρ' ἅπασιν τοῖς βιβλιοπώλαις καὶ παρὰ τῷ ἐκδότην.

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΑΡΚΛΑΔΙΟΥ. Δράμα εἰς πράξεις πέντε, ὑπὸ Τιμολέοντος Δ. Ἀμπελά. Ἐν Σύρῳ, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς « Πατρίδος ». Τιμᾶται δραχ. 2, 50
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ. Κατὰ τοὺς προτέρους βιογράφους, τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα καὶ ἄλλας ἀξιοπίστους εἰδήσεις, ὑπὸ Κ. Παπαρῆγοπούλου. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Νικήτα Πάσσαρη. Τιμᾶται δραχ. 2, 50.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΚΥΜΑΤΑ. ΠΟΙΗΣΕΙΣ, ὑπὸ*** Ἀθῆναι, τύποις Π. Β. Μωραϊτίνῃ. Τιμᾶται δραχ. 3.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ ΜΥΘΟΙ ἔμμετροι ἐν παραθέσει πρὸς τοὺς τοῦ Αἰσώπου ἐξ ὧν ἀνεπλάσθησαν. Ἐκδίδονται δαπάνῃ καὶ τύποις Νικήτα Γ. Πάσσαρη καὶ τιμῶνται δραχ. 3.

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, ἦτοι Συντακτικὸν, πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τοῦ Σχολαρχείου, ὑπὸ Νικολάου Ἀποστολίδου Σχολάρχου. Ἐν Χαλκίδι, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Εὐρίπου. Τιμᾶται δραχ. 2.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ, ὑπὸ Δ. Παπαρῆγοπούλου. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ν. Πάσσαρη. Τιμᾶται δραχ. 2.

Ἡ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΤΕΚΤΟΝΙΚΗ (Μασσωνία) ἦτοι ὀλίγα τινὰ εἰς ἀπάντησιν τῶν κατὰ τῆς Ἐταιρίας τῶν ἐλευθέρων Τεκτόνων φωνασκούντων, ὑπὸ Δημοσθένους Ν. Λυμπερίου. Ἐν Ἐρμούπολει, τύποις « Ἐθνικοῦ Μέλλοντος ».

ΠΟΝΣΩΝ ΔΕ ΤΕΡΡΑΛ, ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΔΡΑΜΑΤΑ, μετὰ φρασίς Α. Βαμπᾶ, φυλλάδιον 1^{ον} τιμᾶται δραχμῆς.

ΑΡΤΕΜΙΣ, σύγγραμμα περιοδικὸν διὰ τὰς Κυρίας, ὑπὸ Π. Δ. Ἡλιοπούλου, ἔτος πρῶτον (1866) εἰς τεύχος ἓν. Τιμᾶται δραχ. 3, μετὰ σχεδίων δὲ, κεντημάτων κλπ. δρ. 5. Εὐρίσκεται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῶν Κ. Κ. Ν. Νάκη καὶ Α. Κωνσταντινίδου.

Ο ΜΑΓΙΚΟΝ ΒΟΥΤΣΑΡΗΣ, τραγωδία εἰς πέντε πράξεις τοῦ Θωμᾶ Ζαούλη Σαϊάννῃ, μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ ὑπὸ Γεωργίου Κ. Σφήκ. Ἐν Ζακύνθῳ, τυπογραφείον ὁ Παρνασσός τιμᾶται δραχ. 1, 50.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὸ δεύτερον φυλλάδιον τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ « Η ΚΟΜΙΣΣΑ ΣΑΡΝΥ, » κοσμούμενον με μίαν ὡραίαν ξυλογγραφίαν τῆς βασιλίσσης Μαρίας Ἀντωνέτας, ἐξεδόθη καὶ τιμᾶται δραχμῆς.